

MONOGRAFIQUES

de los jóvenes creadores de la

BIENNIAL '87

Depuis que la première Biennale. Productions Culturelles de l'Europe Méditerranéenne s'est célébrée à Barcelone l'année 1985, les suivantes éditions (Thessalonique-1986, Barcelone-1987, Bologne-1988) ont contribué à faire les réseaux de connexion culturelle chaque fois plus réelles et plus efficaces. En même façon que ces rencontres ont raffermi, parmi les jeunes créateurs, la conscience d'avoir les plate-formes spécifiques pour exhiber et promouvoir leurs productions dehors les circuits locaux.

La participation de 800 créateurs l'année 1985, 600 l'année 1987 et l'assistance de plus de 60.000 spectateurs pour chacune des deux éditions réalisées à Barcelone, nous parlent clairement de l'accueil qu'a offert le public à ce concours.

La ville de Barcelone veut continuer à favoriser la confrontation et l'échange entre les jeunes de notre domaine géographique en essayant de trouver une identité commune. Cette ligne d'ouverture vers l'extérieur s'articule, au niveau citoyen, à travers la politique quotidienne de support aux jeunes créateurs, et voilà qu'elle a été concrétisée en les collaborations avec plusieurs initiatives culturelles et, aussi bien, la tâche continuée de « Transformadors » comme l'Étalage de la Culture Jeune.

La réalisation de la collection d'expositions monographiques à présenter cet année répond, alors, à un double exposé: d'un côté faire connaître les créateurs émergents de la Biennale'87 par la propre ville et, de l'autre, configurer la représentation de Barcelone dans la Biennale'88, laquelle se célébrera le prochain mois de décembre à la ville italienne de Bologne.

Nous désirons que ces actions servent à affirmer les trajectoires professionnelles que en ce moment viennent de s'initier et nous fassent sentir orgueilleux du niveau créatif des jeunes de notre ville.

Enric Truñó i Lagares
Régisseur-conseiller de Jeunesse et Sports

La Biennale'87 fut formulée autour de la devise « Crédit et Marché » et, comme cela, synthétise la volonté d'établir les connexions entre les artistes et les chemins de commercialisation pour leurs productions, inclus, la Biennale fut définie par elle-même comme une plate-forme de lancement, ainsi que un moyen pour contribuer à l'insertion des jeunes créateurs aux circuits commerciaux.

L'année suivante s'imposait l'idée de faire le bilan, la suite exhaustive de ceux qui ont été sélectionnés à Barcelone, au même temps que l'analyse de leur évolution professionnelle. Si dans certains cas, les encore naissantes trajectoires s'effacent, dans la plupart d'eux les buts accomplis sont très réellement et nous permettent de vérifier que l'insertion dans le marché artistique avance en créant réalités, contondantement.

Voyons le cas, par exemple, de Jordi Martorell et Lídia Porcar, auxquels « Banesto » a décerné deux bourses dédiées aux Arts Plastiques des plus recherchées au niveau national; pareillement Àngels Viladomiu et Andrés Cobo ont eu des bourses offertes par la « Generalitat » de Catalogne.

Il faudrait remarquer aussi le cas de Anna Mauri, laquelle a réussi son débüt, sa première exposition individuelle à la Sale « Montcada » de la « Caixa de Pensions ». Autrement, Marc Viaplana et Mabel Palacín ont été récompensés avec le Gran Prix Kodak de Photographie Européenne au meilleur photographe jeune espagnol. Le groupe musical « BB sin sed » a atteint une actuation dans le programme de la « Festa del Treball », la compagnie de danse « Transits » a été incluse dans la programmation de l'Espace Scénique du « Mercat de les Flors ». Et, aussi bien, le cas vraiment notable du dessinateur et peintre Agustí Puig, car il a dépassé les frontières nationales en exposant au Centre Culturel André Malraux de Paris.

Ce sont les succès qui nous confirment et nous ratifient notre philosophie de travail, au temps que nous stimulent à continuer l'affaire d'améliorer nos lignes d'actuation.

La publication que nous présentons à ce moment-ci signifie, encore, la conséquence des réflexions autour des idées que nous avons remarqué avant. Autant que le catalogue-boîte veut se correspondre avec le caractère de « contenu » pluridisciplinaire que la Biennale possède, la disposition individualisé des diptyques veut satisfaire la nécessité des jeunes professionnels de compter sur les matériaux propres pour sa promotion personnelle.

Conjuguer la spécificité et la pluralité, contribuer à l'insertion professionnelle et montrer le niveau créatif de la ville sont les objectifs que nous essayons de faire réalité avant, pendant et ensuite chaque Biennale.

Miquel Lumbierres i Méndez
Coordonnateur des Services de Jeunesse

Des que l'any 1985 se celebrà a Barcelona la primera Biennal. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània, les successives edicions (Tessalonica-1986, Barcelona-1987, Bolonya-1988) han contribuït a fer cada any més real i efectiu l'establiment de xarxes de connexió cultural entre les ciutats i han refermat, entre els joves creadors, la consciència de tenir plataformes específiques per a l'exhibició i promoció de les seves produccions més enllà dels circuits locals.

La participació de 800 creadors l'any 1985, de 600 l'any 1987 i de més de 60.000 espectadors en cada una de les dues edicions de Barcelona parlen suficientment de l'acollida pública dispensada a aquest certamen.

La ciutat de Barcelona vol continuar afavorint la confrontació i l'intercanvi entre els joves de la nostra àrea geogràfica, assajant la recerca d'una identitat comuna. Aquesta línia d'obertura cap a l'exterior s'articula, a nivell ciutadà, amb la política quotidiana de suport als joves creadors, concretada en la col·laboració amb diverses iniciatives culturals, i en la tasca continuada de Transformadors com Aparador de Cultura Juvenil.

La realització de la sèrie d'exposicions monogràfiques que es presenten enguany respon doncs a un doble plantejament: d'una banda, donar a conèixer dins la pròpia ciutat els creadors emergents de la Biennal'87, i de l'altra, configurar la representació de Barcelona a la Biennal'88, que se celebrarà el proper desembre a la ciutat italiana de Bolonya.

Desitgem que aquestes accions contribueixin a consolidar les trajectòries professionals que ara s'inician i que ens facin sentir orgullosos del nivell creatiu dels joves de la nostra ciutat.

Enric Truñó i Lagares
Regidor-ConSELLER de Joventut i Esports

Ia Biennal'87 es va formular al voltant del lema « Creació i Mercat », tot sintetitzant la voluntat d'establir la connexió entre els artistes i els canals de comercialització de les seves produccions. La mateixa Biennal s'autodefinia com a plataforma de llançament i com a mitjà per contribuir a la inserció dels joves creadors en els circuits comercials.

Un any després s'imposa fer un balanç, un seguiment exhaustiu dels seleccionats de Barcelona i una anàlisi de la seva evolució professional. Si bé en alguns casos les trajectòries, encara incipientes, es desdibuixen, en la majoria, les fites aconseguides són molt destacades i ens permeten comprovar com la inserció en el mercat artístic es va fer realitat amb contundència.

És el cas, per exemple, de Jordi Martorell i Lídia Porcar, a qui Banesto ha concedit dues de les beques d'Arts Plàstiques més desitjades a nivell de tot l'Estat, o el d'Àngels Viladomiu i Andrés Cobo, becats per la Generalitat de Catalunya.

També són notoris els casos d'Anna Mauri, que ha fet la seva primera exposició individual a la Sala Montcada de la Caixa de Pensions. El de Marc Viaplana i Mabel Palacín, guardonats amb el Gran Premi Kodak de Fotografia Europea al millor jove fotògraf espanyol. El del conjunt musical « BB sin sed » que actua a la Festa del Treball, el del grup de dansa « Transits » inclòs en la programació de l'Espai Escènic del Mercat de les Flors. I també, el notable cas del dissenyador i pintor Agustí Puig que ja ha traspassat les fronteres nacionals i ha exposat al Centre Cultural André Malraux de París.

Aquestes fites confirmen i ratifiquen la nostra filosofia de treball i ens estimulen a seguir millorant les nostres línies d'actuació.

La publicació que ara presentem és també una conseqüència de les reflexions entorn de les idees apuntades més amunt. Mentre que el catàleg-capsa es vol corresponder amb el caràcter de contingut pluridisciplinari que té la Biennal, la disposició individualitzada dels diptics pretén satisfer la necessitat que tenen els joves professionals de disposar de materials propis per a la promoció personal.

Conjugar especificitat i pluralitat, contribuir a la inserció professional i mostrar el nivell creatiu de la ciutat són objectius que intentem fer realitat, abans, durant i després de cada Biennal.

Miquel Lumbierres i Méndez
Coordinador de Serveis de Joventut

Edita:
Ajuntament de Barcelona

Coordinació:
Pepa Armenté

Assessorament:
Rosa Martínez

Disseny i compaginació:
Josep Bagà i Marta Rovira

Fotocomposició:
Llovet S.A.

Fotolit:
Jarf

Imprimeix:
Gràfiques J. Gironès S.A.

Dipòsit legal: B-31.662-88

Josep Batlle

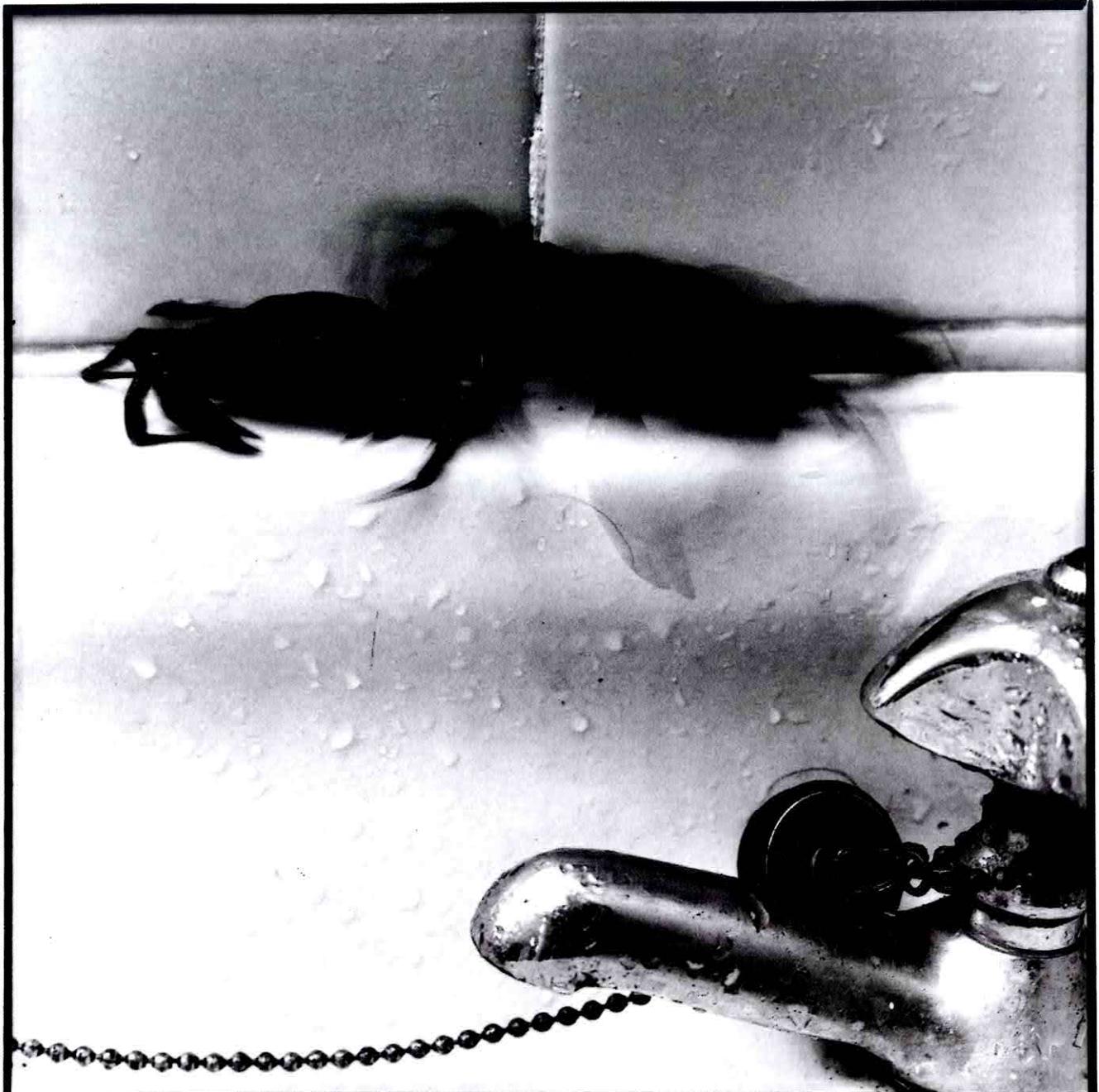

Sèrie NATURES VIVES, 1988, 28 x 28 cm.

Josep Batlle, Barcelona, 1958.

Cursa estudis de periodisme.

Als vint i quatre anys s'introdueix en el món de la imatge, col·labora en realitzacions de vídeo i segueix els cursos de l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya. Participa en la I Biennal. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània i realitza exposicions a Barcelona, Llo, Tortosa, Sant Boi i Granollers. Posteriorment pren part en la Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània, Casa de la Caritat, Barcelona. El 1988 intervé en la Primavera Fotogràfica de Catalunya. Actualment treballa com a *free-lance* en fotografia publicitària, activitat que compagina amb les realitzacions de vídeo.

Sèrie NATURES VIVES, 1988, 28 x 28 cm.

Natures Vives

En partir de la base de natura morta, del clàssic concepte de *bodegón* on els elements sempre son estàtics, ens sorprèn aquest nou treball que versiona els tradicionals enunciats, doncs en ell part dels elements tenen vida, aquesta la recull la càmara i queda reflectida a la fotografia convertida en un *bodegón* animat.

Si quan es realitza una natura morta el control sobre la llum, la forma i l'espai no deixa quasi lloc a l'atzar, aleshores és el moviment qui dóna a aquest un protagonisme important.

El fet de triar animals de petites dimensions remarcà la intenció de respectar el concepte de «fotografia de taula», i conserva així el tractament de la llum, el fons i la composició pròpies d'un *bodegón*.

El treure als animals del seu context natural i posar-los en un

ambient aliè a ells, amb una llum i unes condicions en les quals no estem acostumats a veure'l's, fa que l'aversió amb que sovint els mirem, es converteixi en estranyesa.

En contemplar la fotografia ens adonem que l'imatge produïda pel moviment de la bestiola té poc a veure amb la seva representació immòbil. És com si assistissim a un procés de metamorfosi.

L'ús de lents d'aproximació dóna als elements que componen

el *bodegón* una projecció fantàstica.

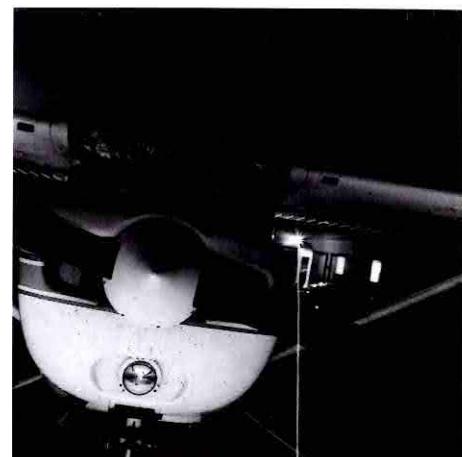
Qui és el protagonista de la fotografia?

L'atzar, l'ambient, l'aproximació o la metamorfosi de l'animal?

Que l'espectador decideixi.

Josep Batlle

David Capella

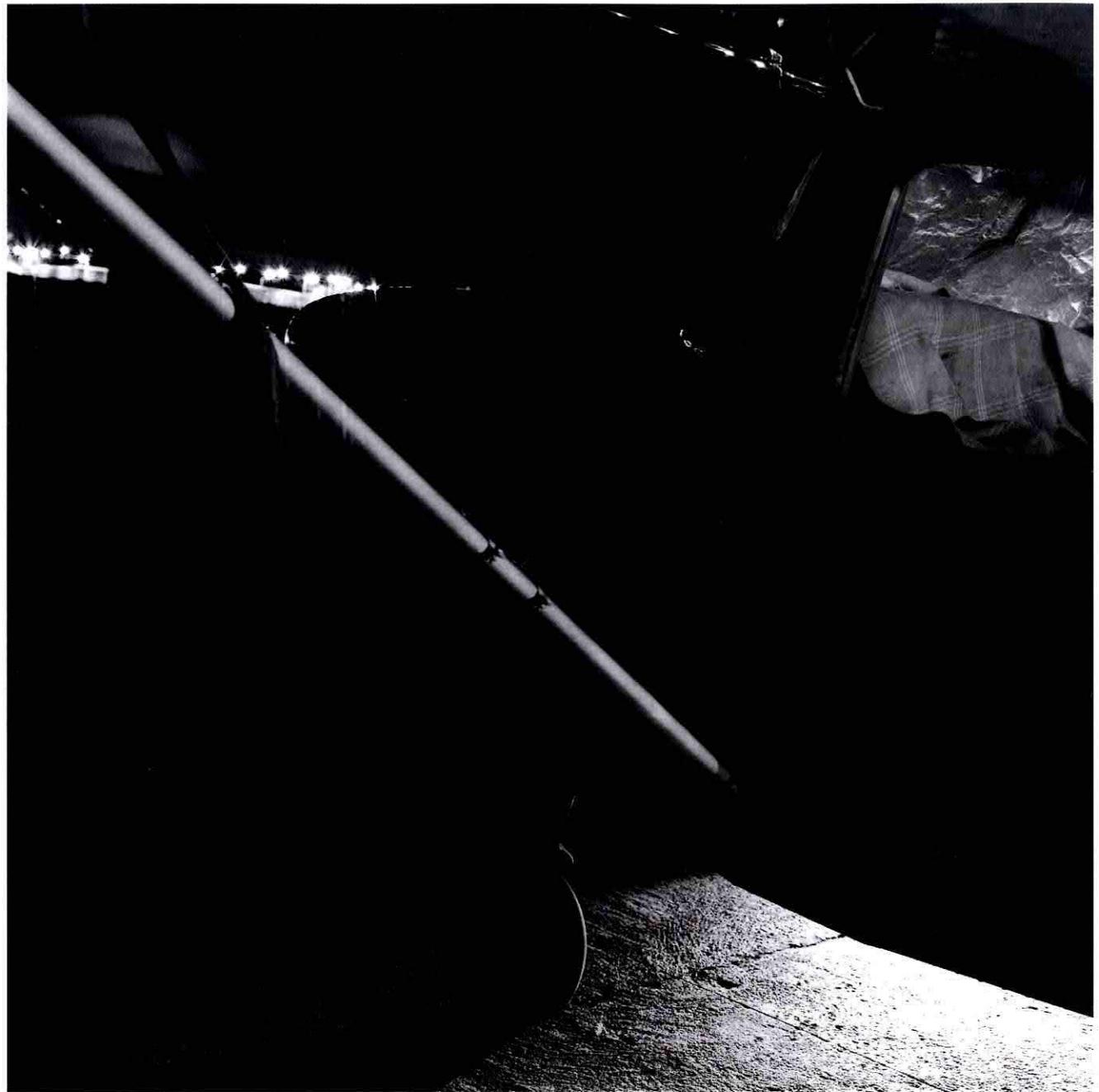
Sèrie HÈLIX, 1988.

Hèlix

Dins la fàbrica de mites que col·lectivament anem expandint, cada cop costa més i més aconseguir-ne de particulars. No es tracta només de popularitzar extravagàncies o «revivals» més o menys afortunats, sinó, més aviat, de revisar els misteris que envolten les passions o els fets més vulgars. I en èpoques on els misteris cauen com cauen els rònuds del Guinness Book, certs éssers ens desvetllem per a

no perdre, almenys, els que precàriament ens queden o els que un bon moment ens ha concedit.

Tanmateix, l'aeronàutica del Baró Roig amb la seva estela sangonosa ha mort, per delicada decantació, tal com li pertoca, simplement. Actualment hi ha racons més pacífics on la llegenda reviu amb modestia i amb els mateixos enginyos: l'hèlix, les ales lleugeres... evidentment posats al dia però amb els mateixos principis mecànics. Bé cal que ho

Hèlice

Dans la fabrication de mythes que collectivement nous ne faisons qu'agrandir, il est difficile d'en obtenir de particuliers. Il ne s'agit pas seulement de rendre populaires certaines extravagances, ou de faire des «revivals» plus ou moins fortunés, comme revisiter les mystères que cachent les passions ou les actions les plus vulgaires. Et, à une époque où les mystères se produisent avec la même facilité que les records

du Guinness Book, certains êtres, nous veillons pour ne pas manquer, au moins, ceux qui nous restent ou ceux dont on a pu jouir à un moment donné. Il est bien vrai que l'aéronautique du «Baron Rouge», avec son sillage rougeâtre, est morte ; par un gentil virage, comme il lui fallait, tout simplement. De nous jours il y a des coins plus calmes où la légende revit modestement et avec les mêmes trucs, l'hélice, les ailes légères... mis à jour, évidemment, mais doués des

mêmes principes mécaniques. Il faut bien que je fasse remarquer que, pour moi, la photographie a un parallélisme certain avec cette activité, y compris le terme «vol acrobatique». C'est ainsi donc, qu'avec mon petit «tire-bouchon», j'ai cherché des traces de mystère dans ces machines et leur entourage. La nuit, car en l'absence de lumière et d'usagers- et créateurs- le mystère devient plus évident. L'objet qui, en repos, attire l'attention du spectateur mérite une place dans les hangars du mythe.

David Capella, Sabadell (Barcelona), 1958.

ESTUDIS

Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya (1981-1987).

EXPOSICIONS

1987 *Tram Nu. Biennal'87. Produccions Culturals de l'Europa Mediterrània. Casa de la Caritat. Barcelona.*
1988 *Sala Diesel. Sabadell. Barcelona.*
Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. Barcelona.

Onofre Bachiller

Transformadors.
Ausias March, 60.

Del 29 de setembre al 22 d'octubre.

NÚ. 1959.

Onofre Bachiller, Múrcia, 1959.

ESTUDIS

Facultat de l'Imatge i So de Madrid, especialitat d'Imatge.
Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya.

TREBALLS REALITZATS

Treballs esporàdics en el camp de la moda i la publicitat.
1986 Participa en la creació de l'estudi Zona Tr3s, en el qual continua treballant actualment.
1987 Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Casa de la Caritat. Barcelona.
1988 Arlès-Off. Audiovisuals de retrat. Arlès (França).

PUBLICACIONS

Sèrie d'articles per a la revista Sur-Exprés sobre la temàtica del Foto-Matón.

NÚ. 1988.

Onofre Bachiller

La fotografia ha estat, de primer moment, un mitjà documental de captació de la realitat. En endavant ha explorat d'altres camins i s'ha plantejat més aviat com a metàfora o com a construcció de noves realitats i ha pervingut així a tots aquells llocs on no només l'ull pot arribar, sinó la ment humana.

Onofre Bachiller penetra amb la seva cambra en llocs recòndits, amagats, pecaminosos, i ens presenta testimonis: cossos i ambients del comerç carnal, dones sense rostre, figures desdibuixades, fragments de postures i actituds, llits i bainets... Tots els elements apareixen banyats d'un color blavós que transforma el que hauria de ser l'acte càlid de l'amor en una atmosfera nocturna quasi mortuòria, freda

i despersonalitzada.

Aquestes fotografies presenten un llenguatge de formes metonímiques: substitueixen l'ús físic de l'home consumidor de sexe per la possessió ànimica i visual que dels cossos i dels objectes fa la fotografia. I de la mateixa manera que els enquadraments fragmenten els cossos, aquestes imatges ens parlen de vivències seccionades, de possessió i de despossessió, de submissió i de soledat, i per això són a la vegada misèria i bellesa, document i símbol.

Rosa Cruz

Onofre Bachiller

La photographie a été, depuis ses débuts, un moyen documentaire pour saisir la réalité. Plus tard, elle s'est engagée dans d'autres chemins et a été posée comme une métaphore ou comme un moyen de construction de nouvelles réalités et elle est parvenue jusque là où peut arriver non seulement l'œil mais aussi la pensée humaine.

Onofre Bachiller rentre, avec sa caméra, dans des recoins cachés, secrets, pécheurs, et nous en montre des témoins : des corps et des ambiances du commerce charnel, des femmes sans visage, des images troubles, des fragments de poses ou d'attitudes, des lits et des bainets... Ils apparaissent tous baignés par une couleur bleutâtre qui situe ce qui devrait être

l'acte chaleureux de l'amour dans une atmosphère nocturne, quasi mortuaire, froide et dépersonnalisée.

D'après la manière dont elles sont réalisées, ces photographies seraient métonymiques : elles remplacent l'emploi physique de l'homme consommateur de sexe par la possession visuelle et spirituelle que la photographie exerce sur les corps et sur les objets. Et, de la même façon que les encadrements fragmentent les corps, ces images nous parlent de situations vécues secrètes, de possession et de dépouillement, de soumission et de solitude, de là qu'elles soient misère et soient beauté, qu'elles soient document et soient symbole.

Rosa Cruz

Marc Viaplana i Mabel Palacín

SENSE TÍTOL, 1988.

Marc Viaplana, Barcelona, 1962, Mabel Palacín, Barcelona, 1964.

ESTUDIS

Mabel Palacín, 1982/1987 Studies of painting, History of Art, Photography and Video.

Marc Viaplana, 1981/1988 Studies of Contemporary History, Photography, Video and Criminology.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

Transformadors. Barcelona, febrer 88.

Galeria Fòrum. Tarragona, abril 88.

Fotocentre Toni Prim. Lleida, maig 88.

Sala Montcada. Barcelona, desembre 88.

Galeria Spectrum. Saragossa, finals 88/principis 89.

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

1987 Cotxeres de Sants. Barcelona.

Biennal Barcelona.

Frankfurter Kunstverein. Frankfurt (RFA).

1988 Kunsthaus. Nuremberg (RFA).

Citicorp. Houston Fotofest. (EE.UU.).

Tendencias. Bari (Itàlia).

40 fotògrafs espanyols. Bari (Itàlia).

Sala Amadís. Madrid.

Galeria Diaframma. Milà (Itàlia).

Sala Minerva, Cercle Belles Arts. Madrid.

Premio Kodak. Arlès (França).

Incontros. Coimbra. Coimbra (Portugal).

Fotografia contemporània espanyola. Marsella (França).

MBAC. Madrid.

Biennal Bolonya (Itàlia).

PREMIS / PUBLICACIONS

1987 2n. premi Mostra Fotogràfica de Catalunya.

Beca Ministeri de Cultura per a joves creadors (1987-1988).

Accésit Young European Photographers.

1988 Premi Kodak Espanya 88.

Calendari d'art Young European Photographers 87.

European Photography 33 i 35.

Clixés desembre 88.

SENSE TÍTOL, 1988.

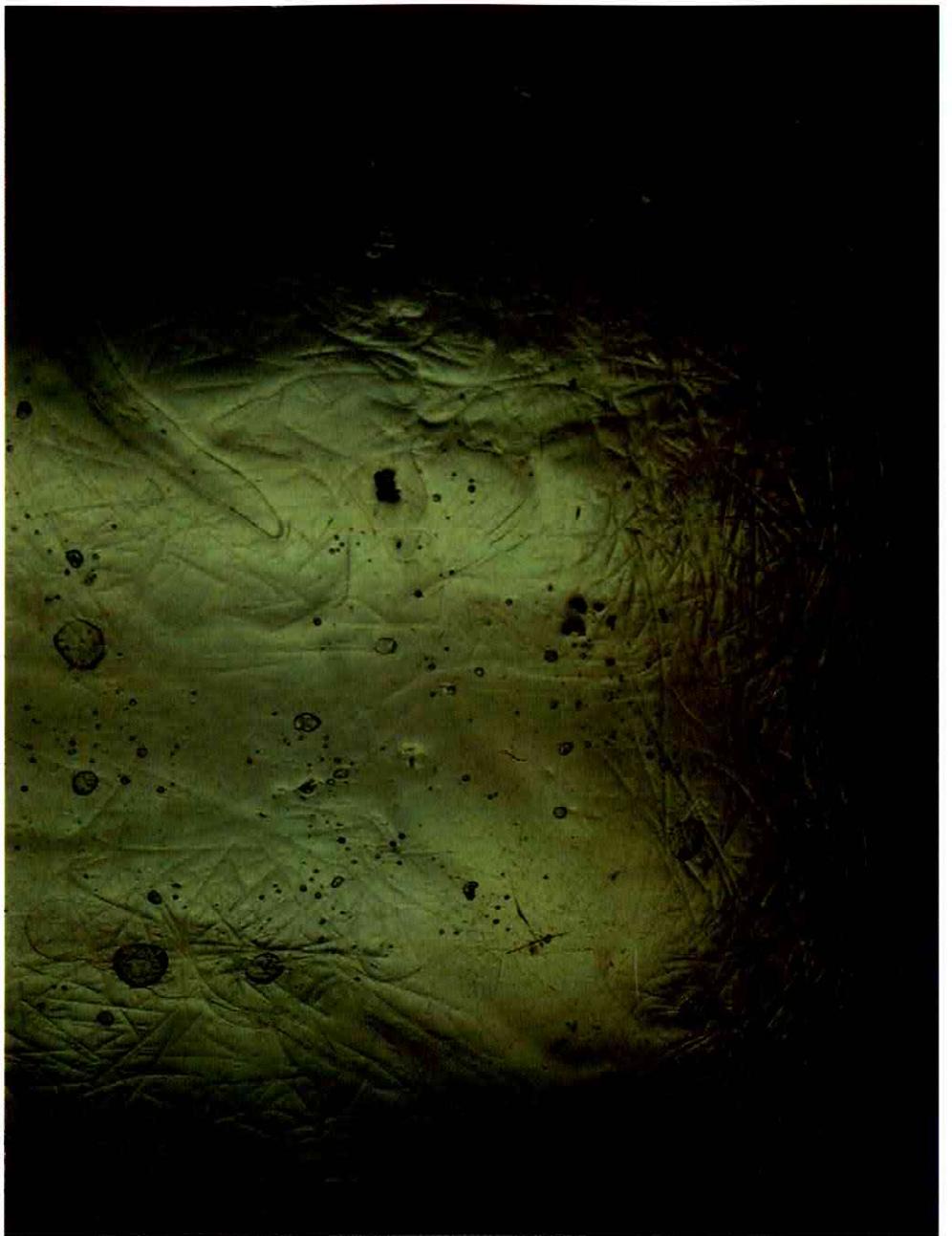
TEACH • ME • VIOLENCE

Aguiló i Cònsul

Cruilla Valdonzella / Montalegre.
Octubre 1988.

LES CRISÀLIDES TRANSLÚCIDES

Les crisàlides estaran fetes amb mat i poliester transparents.

La llargària de cada crisàlide serà de 4,50 metres i el diàmetre màxim de 1,10 metres. En els extrems hi haurà punts d'anclatge per als cables de subjecció.

LA SAL GROSSA

Per a construir el llit de sal s'utilitzaran tres tones de sal grossa de la que es fa servir per a fondre el gel a l'hivern. La sal blanca delimitarà la base de la instal·lació i formarà un triangle d'uns 35 m² tancat amb bigues de fusta arran de terra.

Les Donzelles de Montalegre

La proposta de «Les Donzelles de Montalegre» consisteix a la instal·lació de tres crisàlides translúcides que alberguen al seu interior tres figures femenines.

Les crisàlides, enlairades mitjançant tres cables fixats a terra i als edificis més propers, romandran suspeses sobre tres tones de sal grossa abocada al seus peus.

El lloc seleccionat per ubicar aquesta instal·lació és, en part, el responsable del títol de l'obra: La cruïlla dels carrers de Montalegre i de Valldonzella al districte de Ciutat Vella de Barcelona.

En aquest cas el nom dels carrers que acullen el projecte ha estat el punt de partida d'aquesta recreació, un homenatge a una estació de la vida, aquell instant que tanca i culmina les metamorfosis que donen pas a un nou ésser, ja present en si mateix.

Les Donzelles eclosionen, neixen de nou convertides en dones sobre una matèria associada ancestralment a elles, a la terra i a la prosperitat.

LES DONZELLES

Les donzelles són les figures interiors de les crisàlides, però una d'elles la trobem ajegada a la sal.

Les figures es realitzaran amb pasta de paper, massilla de poliester i pintura.

TREBALLS REALITZATS

1983-1986 *Canyelles-Vichysoise*. Barcelona.

1985 Mural a la Presó de Dones de Wad-Ras. Barcelona.

1986 Escultures i murals al Pont del Dragó. Barcelona.

1987 *Chicago de Noche*, engalatzament escultòric a la Presó de Joves de la Trinitat. Obra seleccionada a la Biennal 87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània.

1988 *Sur-Orca-Sur o la Jirafa Herida*, mural escultòric. Madrid. La *Crisàlide Translúcida*, instal·lació escultòrica. Sant Feliu de Llobregat. Barcelona.

Les Demoiselles de Montalegre

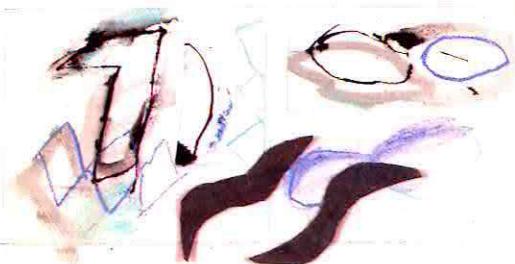
La proposition des Demoiselles de Montalegre consiste à placer trois chrysalides translucides qui contiennent trois figures féminines (à l'intérieur). Les chrysalides, dressées au moyen de trois cables fixés sur le sol et aux bâtiments les plus proches, resteront suspendues au-dessus de trois tonnes de gros sel répandu à leurs pieds.

L'endroit choisi pour placer cette installation est, en partie, le responsable du titre de l'œuvre : le carrefour des rues Montalegre et Valldonzella, dans le quartier ancien (Districte Ciutat Vella) de Barcelone.

Dans ce cas concret, le nom des rues qui accueillent le projet a été le point de départ pour une récréation, un hommage à une époque de la vie ; cet instant qui termine et atteint la métamorphose qui fait naître un nouvel être, présent déjà en lui-même.

Les demoiselles éclosent, naissent à nouveau, devenues femmes, sur une matière qui a toujours été associée à elles, à la terre et à la prospérité.

Sol Fàbrega

Jordi Martorell

Capella de l'Antic Hospital.
Hospital, 56.

Del 20 de setembre al 15 d'octubre 1988.

Biennale'88.
Produzioni Culturali Giovanili
dell'Europa Mediterranea.
Bologna 12-21 desembre 1988.

INVITACIÓN A LA HUIDA NÚM. 2, 1988. Técnica mixta sobre tela, 162 x 114 cm. Coberta: EL CONVIDAT, 1988. Técnica mixta sobre tela, 162 x 130 cm.

Jordi Martorell, Montblanc (Tarragona), 1961.

ESTUDIOS
Facultat de Belles Arts de Barcelona.**BEQUES**
1988 Beca d'Arts Plàstiques del Banesto.**EXPOSICIONS COL·LECTIVES**
1984 Pintura Jove al Metro. Estació de Passeig de Gràcia. Barcelona.
Tendències, Pintado en Barcelona. Pròleg a la primera Biennal.
Cortexes de Sants. Barcelona.
Avui els pintors del demà. Sala Piscolabis. Barcelona.

- 1985 *A les nostres mares*. Galeria Dau al Set. Barcelona.
1986 Formació del grup Valdosin. Realització de cartells de publicitat cinematogràfica per al cinema Casablanca. Passeig de Gràcia. Barcelona.
Stand Valdosin. V Saló de Tardor. Saló del Tinell. Barcelona.
1987 Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Casa de la Caritat. Barcelona.
2 Anya a Casablanca. Sala D Barcelona. Barcelona.
7a. Mostra d'Art e Antiquariato. Bolzano (Itàlia).
1988 El cuarto Género. Sala d'exposicions de la Caja de Ahorros de Alicante y Murcia. Alacant.
Biennale'88. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Bolonya (Itàlia).

Jordi Martorell

L'entusiasme per la imatge refredada, freqüent en gran part de la pintura jove d'aquests darrers anys, és una adicció del nostre temps que ha cagirat l'esclat visceral i expressionista de principis de la dècada, i que ha donat prioritat al distanciament, al concepte com a inductor de la pintura i a l'ús d'una manufatura aparentment despersonalitzada.

Però aquest posicionament no es pot entendre com a única interpretació del panorama pictòric. Jordi Martorell ha arribat a plantejar-se la pintura precisament com un estat de fusió d'activitats anteriors de signe molt divers.

Tal i com li corresponia generacionalment i gràcies a una aptitud espontània natural, va viure una primera etapa formativa molt expressiva, molt vigorosa, de la qual avui conserva el gust per l'impacte de les coloracions brutes i contrastades, portadores de connotacions dramàtiques, o al menys amenaçants.

Posteriorment, mentre s'enfrontava a una dura experiència professional en el camp del cartellisme cinematogràfic, en privat omplia petites llibretes i en elles es llauraba a un enervant automatisme de signes i figures que assaltaven inconexes la seva ment, com una altra forma d'exaltació torbada. D'aquesta recent experiència dual n'ha obtingut un bon equilibri, la possibilitat de sotmetre la potent tecnicitat de la imatge, aquesta presència perfeccionista, a una activitat quasi dadaista, incontrolada i aleatòria, de buidatge de continguts, per trobar-se finalment amb que tot ha de sorgir d'aquest regímenat interior, de les subtils operacions d'alteració de tamany, color i disposició.

Jordi Martorell tracta de situar les seves intencions just en aquest punt. La desorientació que crea allò què es treu de context, es veu convertida en una renovada condició associativa carregada de nou sentit. Ell fa sorgir una imatgeria desconeguda a partir de tota mena d'imatges impresa, quotidianes que l'envolten, des de la més sofisticada del *letraset*, a la tant mitificada dels còmics, o la de més baix disseny de les planes grogues.

Dins aquesta sensibilitat compartida avui de no atorgarse el benefici de la invenció d'imatges que definia a l'artista tradicionalment, i d'abolir la satisfacció d'estar-se creant un espai formal intransferible, Jordi Martorell prova de donar al producte funcional codificant sentits metafòrics de pintura. És jugar la carta a l'inrevés. Monumentalitzar per trobar identifi-

cació a la imatge. Fer prevaldre les idees sentides que un hi pot veicular, al marge d'allò que les coses són.

Els seus quadres respiren ofegament per sobre d'un fons ben estructurat, mística sota l'artifici, retencions posats a l'home darrera del que pugui semblar més anodí. Mai sabrem si la fugida que tant ens anuncia és possible. Invita a un fet improbable. La proposta igual que la mateixa pintura es manifesta, abans de tot, com a parany.

Teresa Blanch

Jordi Martorell

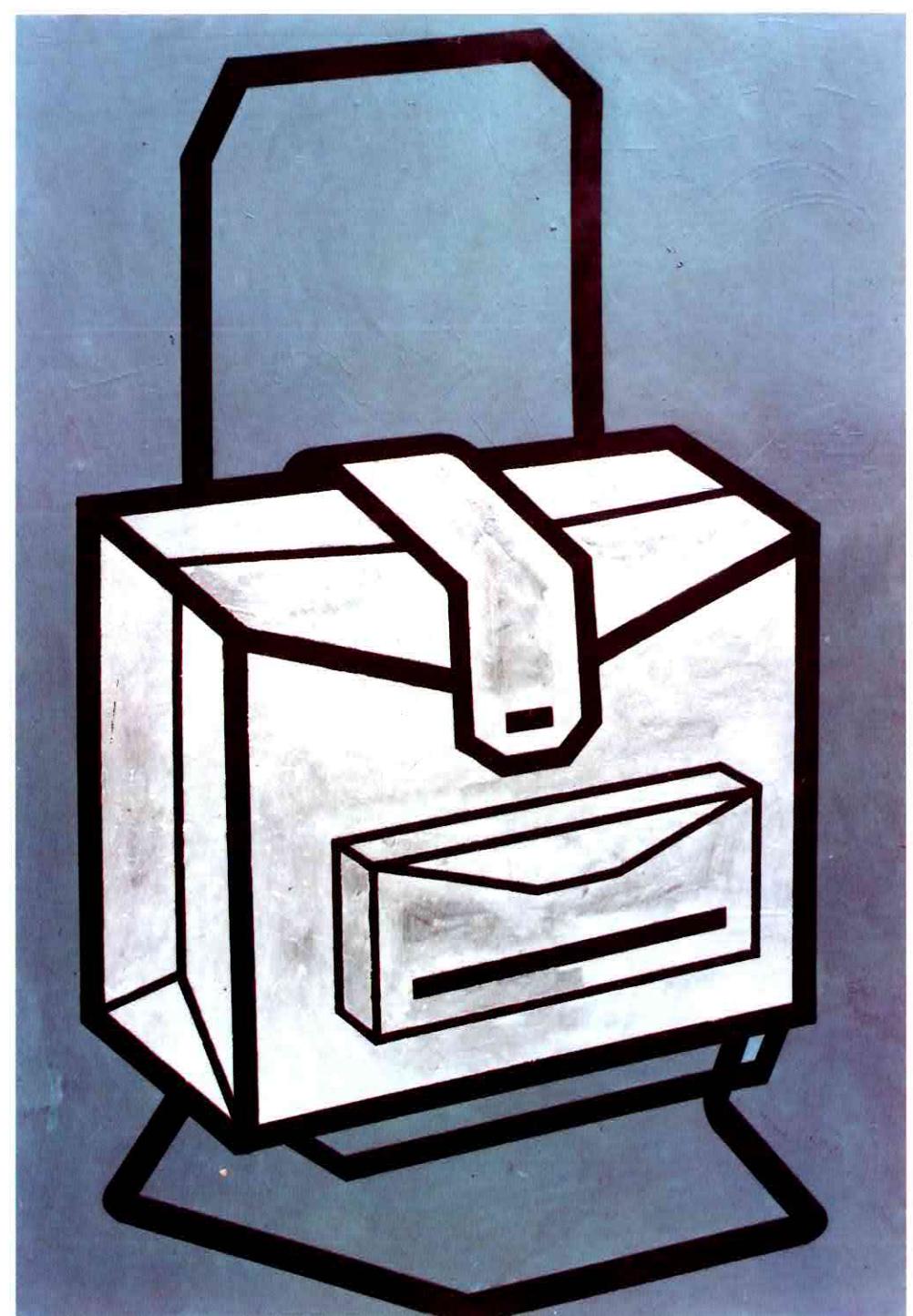
L'enthousiasme pour l'image refroidie qui caractérise une bonne partie de la jeune peinture de ces dernières années, est une addition des temps nouveaux, qui a bouleversé l'éclat visceral et expressionniste des débuts des années 80 et a donné priorité à l'éloignement, au concept, en tant qu'inducteur de la peinture et à l'emploi d'une manufacture apparemment dépersonnalisée.

Cependant, cette position ne se prête pas seulement à une unique interprétation. Jordi Martorell en est arrivé à se poser ainsi la peinture, justement comme un état de fusion d'activités antérieures de différentes sortes. Comme il convenait de par sa génération et de par une attitude spontanée qui lui est propre, il vécut une première étape de formation fort expressive, fort vigoureuse, dont il lui reste aujourd'hui l'impact d'une coloration brute et contrastée, porteuse de rapports dramatiques, ou du moins, menaçants.

Plus tard, alors qu'il devait faire face à une dure expérience professionnelle d'affiches cinématographiques, il remplissait, pour lui, des cahiers, se livrant à un enervant automatisme de signes et d'images qui assaillaient, de façon incohérente, son esprit, comme s'il s'agissait d'une autre forme d'exaltation troublee. De cette double et récente expérience il en a tiré un équilibre correct ; la possibilité de soumettre la puissante technicité de l'image, imbue de perfectionnement, à une activité quasi dadaïste, incontrôlée et aléatoire, qu'il vide de contenus,

correspond de se charger d'un sens nouveau. Il fait surgir un ensemble d'images inconnu, à partir de toute sorte de quotidiennes images imprimées qui l'entourent, depuis celle de la letter-set la plus sophistiquée, à celle plus mystifiée des comics, ou celle de plus plat dessin des pages publicitaires de l'annaire.

Possédant cette sensibilité, partagée aujourd'hui, de ne pas octroyer le bénéfice de l'inven-

LIVING ROOM, 1988. Técnica mixta sobre tela, 162 x 114 cm.

Ses tableaux dégagent un certain étouffement au-dessus du bien structuré, un certain mysticisme sous tout artifice, des retentes posées à l'homme derrière tout ce qui pourrait paraître le plus anodin. On ne saura jamais si la fuite tant annoncée est possible. Il invite à un fait improbable. La proposition et la peinture elle-même se manifestent avant tout comme un piège.

Teresa Blanch

Lídia Porcar

Capella de l'Antic Hospital.
Hospital, 56.

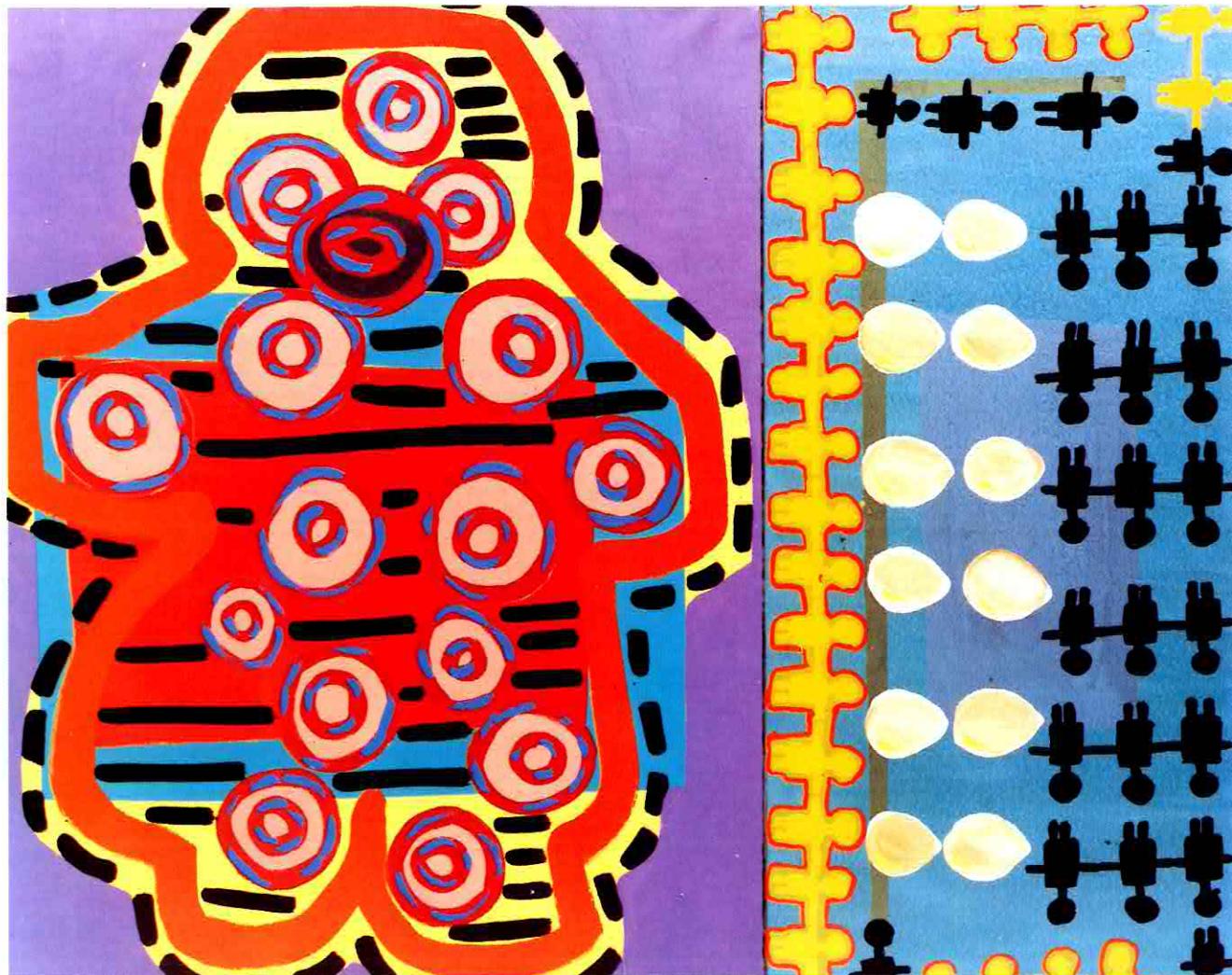
Del 20 de setembre al 15 d'octubre 1988.

Ajuntament de Barcelona

BIENNALE 7

PROJECTE
Jove

48 NENS, 1988, Técnica mixta sobre tela, 130 x 157 cm. (Diptic).

Coberta:

LABERINT, 1988, Técnica mixta sobre tela, 130 x 267 cm. (Triptic).

Lídia Porcar, Montcada i Reixac (Barcelona), 1958.

ESTUDIS

Facultat de Belles Arts de Barcelona.

BEQUES

1988 Beca d'Arts Plàstiques del Banesto.

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

1984 Pintura Jove al Metro. Estació de Passeig de Gràcia. Barcelona.

Tendencias, Pintado en Barcelona. Pròleg a la primera

Biennal. Cotxeres de Sants. Barcelona.

- 1985 A les nostres mares. Galeria Dau al Set. Barcelona.
- 1986 Formació del grup Valdosin. Realització de cartells de publicitat cinematogràfica per al cinema Casablanca. Passeig de Gràcia. Barcelona.
- Stand Valdosin. V Saló de Tardor. Saló del Tinell. Barcelona.
- 1987 Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Casa de la Caritat. Barcelona.
- 2 Anys a Casablanca. Sala D Barcelona. Barcelona.
- 7a. Mostra d'Art e Antiquariato. Bolzano (Itàlia).
- 1988 El cuarto Género. Sala d'exposicions de la «Caja de Ahorros de Alicante y Murcia». Alacant.

JUEGO DE COMEDOR NÚM. 2, 1988, Técnica mixta sobre tela, 130 x 195 cm. (Triptic).

Lídia Porcar

Lídia Porcar és d'aquells artistes a qui l'opció oberta i multiforme d'aquests darrers anys vuitanta, dóna peu a crear mapes insòlits d'imatges sintètiques i compulsaives, que enllacen d'altra banda amb tota una tradició d'exploracions vitalistes que ha caracteritzat certa pintura del segle XX.

La seva és una pintura que acostuma a fer-se per creixement, com una mena d'expansió grammatical formada per la urgència del desig, que va retenint l'energia primària d'allò que convoca. Allò que en Miró explicava, en deixar-se portar pel «magnetisme de la mà», un «xoc exterior» l'impulsava a lliurar-se a «totes les avançades del dibuix».

A base de colors plans, iridiscentes, intensos i a partir d'una organització que tendeix a sobreposar imatges/nucli totalitzadores, les quals acullen una dinàmica cel·lular de petites formes escampades, s'originen uns mosaics de signes energètics fets a cops de vitalitat i d'una mirada

encisada pels llenguatges pre-artístics. Formes d'expressió que circulen pel romànic, pròpies de l'imageria popular, o del dibuix infantil, recorren en estat conscient o inconscient la pintura de Lídia Porcar.

Aquesta és una pintura que es manifesta essencial, lliure i positiva. Expressa fenòmens, doncs per ella són realitats pictòriques més intenses que la immediata dels objectes. Es deixa excitar per ells, i, així, estableix les eleccions i comunicacions entre el món visual des d'un pla afectiu. El gat conté la ciutat, objecte del seu pensament, al seu interior, els humans formen el seu propi laberint

Lídia Porcar

Lidia Porcar est une de ces artistes à qui, l'ouverte option multiforme des dernières années 80, permet de créer des cartes insolites d'images synthétiques et contraintes, retrouvant en même temps toute une tradition d'explorations vitalistes qui a caractérisé une certaine peinture de ce siècle.

D'habitude cette peinture se fait par accroissement, comme une sorte d'expansion grammaticale provoquée par l'urgence du désir, qui retient l'énergie primaire de ce qu'elle convoque. C'est une sorte de se laisser aller au «magnétisme de la main» dont Miró parlait, lorsqu'un « choc extérieur » le poussait à se livrer à « toutes les aventures du dessin ».

A base de couleurs plates, iridescentes, intenses et à partir d'une organisation qui tend à superposer des images nucleo-totalisatrices qui accueillent un dynamisme cellulaire de petites formes éparses, s'organisent des mosaïques aux signes énergétiques faits à coups de vitalité et d'un re-

gard charmé par les langages pré-artistiques. Des formes d'expression qui existent dans l'art roman, caractéristiques de l'imagerie populaire, ou du dessin enfantin, parcourront conscient ou pas la peinture de Lídia Porcar.

C'est une peinture qui se montre essentielle, libre et positive. Elle exprime des phénomènes, car, pour elle, ce sont des réalités de peinture plus fortes que les objets. Elle leur permet de l'exciter, et elle établit les choix et les rapports entre ce qui est visuel à partir d'un plan effectif. Le chat contient la ville à laquelle il pense dans son intérieur, les êtres humains forment leur propre dédale de passions et la salle à manger est une réaction en chaîne de bordures, de meubles et de situations ambientées.

Elle concentre et définit des activités, mais selon le sens de «décharge» que Gordillo donne à sa narration. Le schéma est nouveau et formatif à chaque fois, il retrouve l'originale et il se laisse guider par l'auto-transformation.

Teresa Blanch

Teresa Blanch

Àngels Viladomiu

Capella de l'Antic Hospital.
Hospital, 56.

Del 20 de setembre al 15 d'octubre 1988.

SENSE TÍTOL, Tub de plàstic, galvanitzat, hule i cortina de bany, 250 x 55 x 450 cm.

Coberta:

ESPIES II, 1988, Ferro, tubs, pilotes i llunes, 70 x 180 x 200 cm.

Àngels Viladomiu, Barcelona, 1961.

ESTUDIS

Llicenciada a la Facultat de Belles Arts

Sant Jordi de Barcelona.

Facultat de Belles Arts HDK de Berlin.

BEQUES

1987 Accésit en el XXIV Premi Julio Antonio d'Escultura. Biennal d'Art. Tarragona.

1988 Beca atorgada a les Arts Plàstiques per la Generalitat de Catalunya.

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

1985 Biennal'85. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Casa de la Caritat. Barceloneta.

IV Saló de Tardor. Saló del Tinell. Barcelona.

Biennal d'Art. Menció honorífica en el XXIII Premi Julio Antonio d'Escultura. Museu d'Art Modern de Tarragona.

1986 Barcelona-Braunschweig. Facultats de Belles Arts d'Europa.

- Fundació Joan Miró. Barcelona.
 1987 *Barcelona-Braunschweig*. Galeria Hochschule für Bildende Künste. Braunschweig (Alemanya).
 Mostra d'Art Jove-87. Ministeri de Cultura. Cercle de Belles Arts de Madrid.
 Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Casa de la Caritat. Barcelona.
 Biennal d'Art de Tarragona. Tarragona.
 1988 *Nauxers d'Abril*. Galeria Dau al Set. Barcelona.
 Col·lectiva d'Escultors. Galeria Àngels de la Mota. Barcelona.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

- 1984 *Transformadors*. Barcelona.
 1985 *Un Gargot en l'Espai*. Instal·lació a la Fundació Miró. Barcelona.
 1987 *Escultures-Collage*. Ateneu l'Artesà de Gràcia. Barcelona.
Trossos-Intrussos. Escola Taller d'Art de Reus. Tarragona.
Relleus. Fons d'Art 491. Barcelona.
 1988 *Plantes Carnívores*. Espai Anar i Tornar. Col·legi Oficial d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Barcelona.

«Escultures-Collage»

En l'art dels vuitanta sovint es parla de l'efecte *mirall*, d'imatges i objectes emmirallats en l'obra d'art, però ja no confronten-se amb la realitat, com defensava el realisme exacerbat, sinó salvant amb consciència els entrebancs subtils del joc i de l'artifici.

Mai no s'havia debatut amb tanta insistència la problemàtica de l'artificialitat natural o de la naturalitat artificial i, potser, en aquest punt la visió hiperealista de la societat que conformaren els artistes *pop*, contribuí a l'abandó d'antics plantejaments artístics, més aviat regits per conceptes filosòfics o d'arrel post-romàntica.

Si primer fou sacratitzat l'objecte quotidià en capelles artístiques, mitjançant acumulacions, representacions, compressions, embolicaments, etc., posteriorment l'objecte ha estat triat per la seva immediatesa, per la seva riquesa de materials, pel seu propi llenguatge de textures i colors. I finalment l'objecte vist amb la mirada actual d'ampli component irònic. Kurt Schwitters, defensant els seus *merz*, deia que també es podia «criar amb deixalles», tot apuntant ja cap el que moltes dècades després seria la dialèctica objectual d'avui.

En un oasis privat, on es debaten totes aquestes problemàtiques, les escultures d'Àngels Viladomiu juguen amb conceptes tals com els desplaçaments d'i-

dees, de situacions i materials, els simulacres i les desaparicions de transferències i de conveccions, tot plegat sota la presència d'un efecte mosaic. Objectes i materials a la deriva, fragments trobats o buscats, s'articulen tot seguint les lleis fonamentals que regeixen els principis del collage: un tros de planxa de ferro, uns triangles de metacrilat, un disc o un fragment de pissarra es transformen en superfície; una circumferència de cartró, unes barnilles metà-líquides o un tros de mànega, en línia; uns filaments plastificats en cabellera al vent. Tornem a Schwitters i a aquesta altra realitat del món que ell aconseguí fonamentar; en parlar d'allà on els escombraries llenyen la seva càrrega, tubs, llunes, cubs, olles, fanals, trossos de xemenies, etc., esdevenen per Schwitters personatges i situacions idonis per a relatar contes plàstico-literaris.

Com a col·leccionista de materials, les seves escultures també s'estructuren en col·leccions, en sèries que prenen com a referent qualitats materials com ara la textura solcada i atzabegena del disc musical; citacions arquitectòniques, que tenen en l'habitacle el seu punt de partida a través d'abstraccions i fabulacions, i desitjos objectuals, com ara els personatges observants que suren sobre blans flotadors aquàtics. Globalment, les seves peces combinen una mesurada voluntat estètica, sense deixar de banda una certa ironia sociològica, traduïda en gags visuals, una poètica visual i la intrusió de certs toc de malgust que provenen d'aquesta evidència desenfrenada del kitsch quotidiana, materials cool, relluents i angulosos, s'aproximen a d'altres, corróts i mats, en un transvasament d'artificialitats i funcions. El mutisme del disc, en el qual sols hi resta subjacent el silenci del soroll blanc, és una prova d'aquestes disfuncionalitats.

Parlar de simulacions, porta sovint al·ludir a seduccions. Dins d'aquest espai indefinit on fluctuen realitats i simulacions, la seducció és un atribut que hi sol tenir una presència encoberta, aquella que captiva amb sortilegis personals i paranyos enginyosos.

Glòria Picazo

Sculptures-Collage

Dans l'art des années 80 on parle souvent de l'effet « miroir », des images et des objets reflétés dans l'œuvre d'art, ne se confrontant plus avec la réalité, comme le réalisme à outrance défendait, mais franchissant consciemment les subtiles obstacles du jeu et de l'artifice.

Jamais on n'avait débattu avec

MÁQUINAS ACEITUNERAS, 1988, Llunes d'olives, galvanitzat, gespa artificial i mànega, 220 x 250 x 600 cm.

autant d'insistence le problème de l'artificial naturel ou de la naturelartificial, et il se peut que sur ce point, la vision hyper-réaliste de la société que formèrent les artistes pop, a contribué à abandonner d'anciennes prises de position artistiques, inspirées plutôt par des conceptions philosophiques ou d'origine post-romantique.

Si, tout d'abord, ce fut l'objet quotidien, considéré sacré par des groupes artistiques, au moyen d'accumulations, représentations, compressions, enveloppement, etc., plus tard ce fut l'objet, choisi par son sens immédiat, par la richesse de ses matériaux, par son propre langage de textures et de couleurs. Et finalement, l'objet vu avec le regard actuel de l'ironie. Kurt Schwitters, en défendant ses *merz*, disait que l'on pouvait aussi « crier avec des ordures », visant déjà ce qui, quelques dizaines d'années plus tard allait devenir la dialectique sur les objets de nos jours.

Dans un oasis privé, où tous ces problèmes sont débattus, les sculptures de Àngels Viladomiu jouent avec les concepts, comme les déplacements des idées, des si-

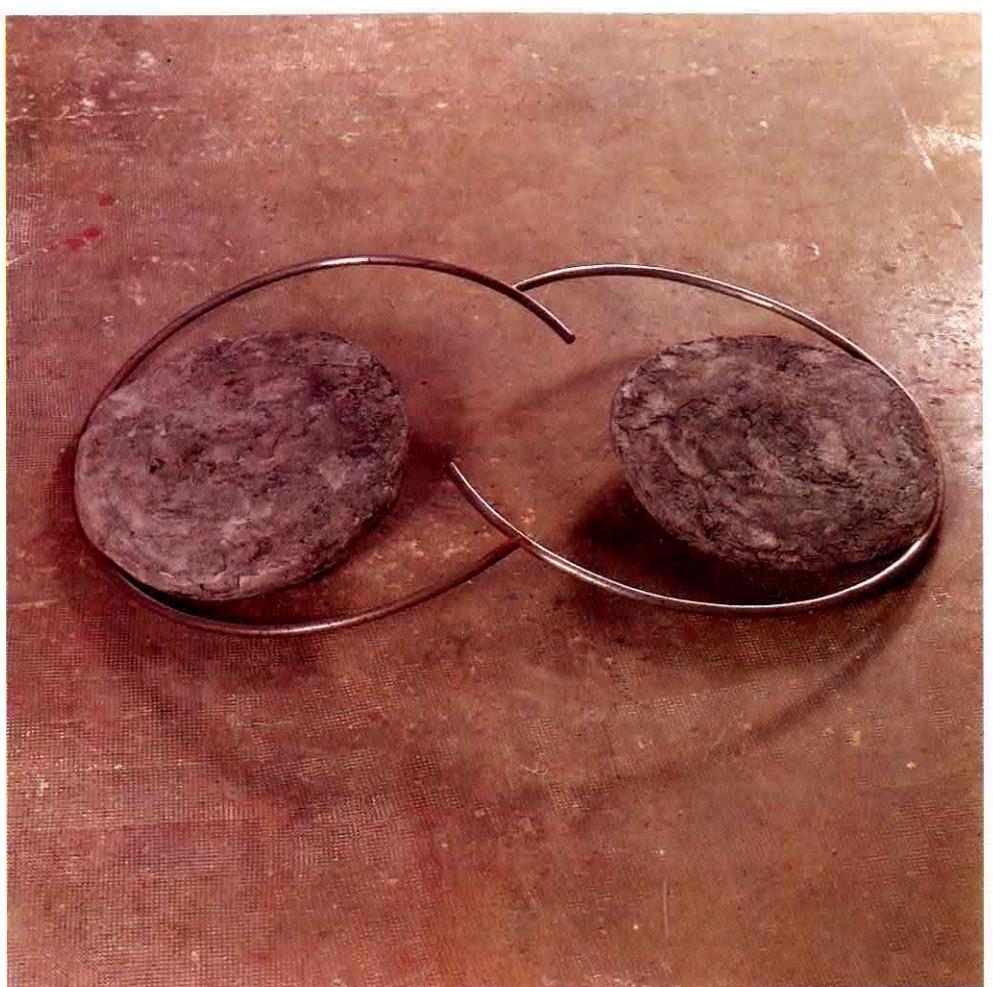
tuations et des matériaux, les simulacres et les disparitions de transferts et de convections, sous la présence d'un effet mosaïque. Des objets et des matériaux à la dérive, des fragments, trouvés ou cherchés, s'articulent selon les lois fondamentales qui régissent les principes du collage : un bout de tôle, un triangle de métacrylate, un disque ou un fragment d'ardoise deviennent une surface ; une circonference en carton, quelques tiges métalliques ou un bout de tuyau, alignés, quelques filaments plastiques ondoyant au vent. Revenons à Schwitters et à cette réalité du monde qu'il réussit à fondre, en parlant des endroits où les éboueurs déposent les déchets, tuyaux, boîtes, cubes, marmites, lampadaires, bouts de cheminées, et qui devenaient pour Schwitters des personnages et des situations idéaux pour raconter des contes plástico-littéraires.

Parler de simulations mène souvent à faire allusion à des séductions. Dans cet espace indéfini où se balancent des réalités et des simulations, la séduction est un attribut dont la présence reste cachée, c'est elle qui nous captive au moyen de sortilèges personnels et de pièges pleins d'esprit.

Glòria Picazo

Josep M. Forcadell

DOS EN UNO, 1988. Ferro i ciment, 18 x 82 x 130 cm.

Coberta:

VIDA, 1988. Ferro i ciment, 23 x 72 x 85 cm.

Josep Maria Forcadell, Amposta (Tarragona), 1957.

ESTUDIS

Escultura a l'escola Massana. Barcelona.

BEQUES

1984 Beca Maria Francesca de Roviralta.

1985 Beca Maria Francesca de Roviralta.

1986 Beca de l'escola Massana per ampliació d'estudis a l'estrangeir.

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

1985 Biennal'85. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Casa de la Caritat. Barcelona.

- 1986 Auditori Pau Casals. Vendrell. Tarragona.
- 1987 Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Casa de la Caritat. Barcelona.
- Primer Premi de la XXXI Mostra-concurs Nacional d'Arts Plàstiques de la Ciutat d'Amposta. Tarragona.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

- 1987 Transformadors, Aparador de cultura juvenil. Barcelona.
- Oil on Canvas.* Segon cicle d'art contemporani. Casal Artesà. Barcelona.
- Sala Joan Miró. Tarragona.
- Escultura per a un espai.* Cotxeres de Sants. Barcelona.
- 1988 Museu del Montsià. Amposta. Tarragona.
- Alla Prima Barcelona.

Josep Maria Forcadell

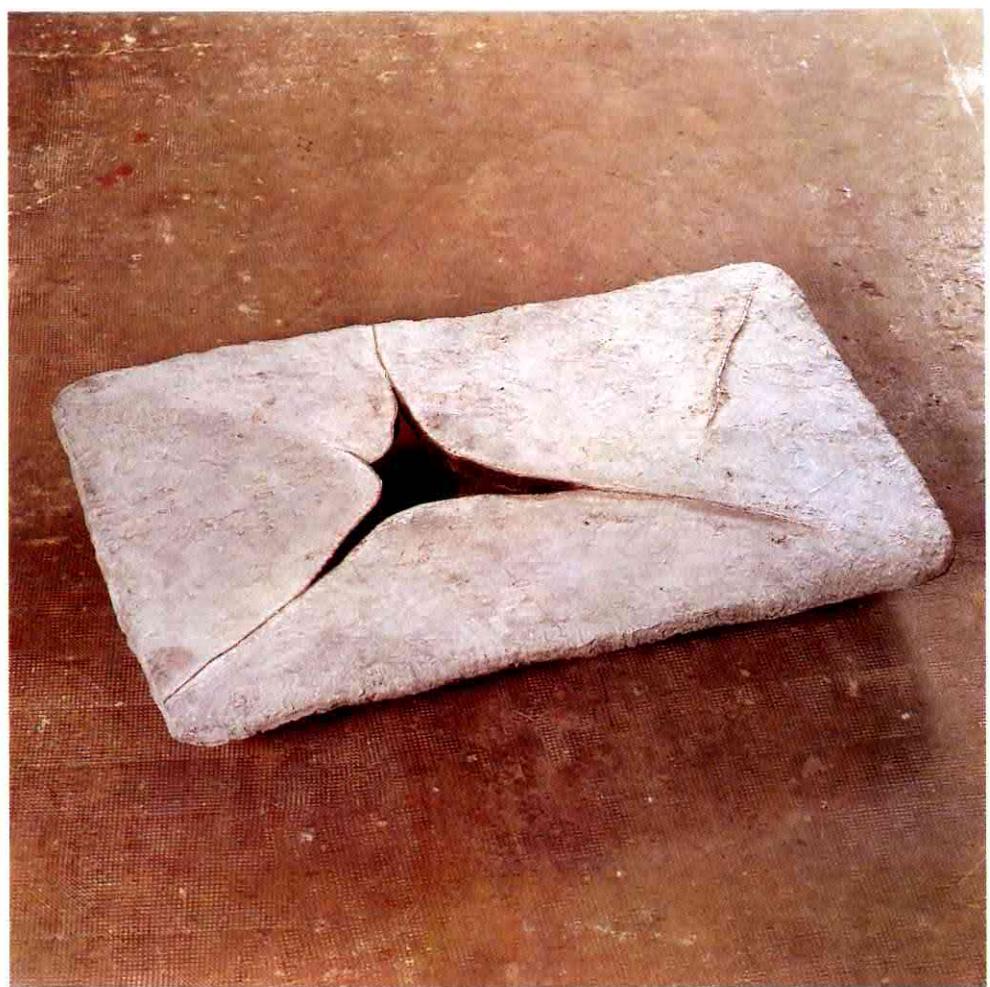
Seguint la línia de l'anterior exposició per a la IIIa. Biennal. Alliberament del cilindre de l'estructura en què estava immergit.

Les formes cilíndricobuides, adquireixen expressió creant un món exterior, que les individualitza i les fa. Partint del cilindre com a un tot, apareixen unes línies que hi flueixen, s'aferren, envolten, suporten, generen, transformen... Entrant-hi o sortint-hi.

A continuació desenvolupó el cilindre, convertint la forma en pla. El pla manté inscrita a la seva superfície la silueta del cilindre. L'interior del cilindre es transforma a l'interior del pla.

En sentit descriptiu; el pla és una prolongació a l'espai, sense límits.

Des de la limitació del pla a l'espai:
Donar-li un sentit absolut, com a ens possible en si mateix.
Des de l'obra material:
Vibració interior, crea universos que sorgeixen.
Enfrontament amb si mateixa per una idea de transformació.
Unificació vertical-horitzontal.
Divisió-unitat.
Limitat-continu.
Opac-transparent.

ÁFRICA, 1988. Ferro i ciment, 18 x 75 x 112 cm.

extérieur, lequel les individualise et les fait. Partant d'un cylindre en tant qu'un tout, les lignes surgissent qui jaillissent, s'accrochent, enveloppent, supportent, gènèrent, transforment...

Josep Maria Forcadell

En continuant l'idée de l'antérieure exposition pour la III Biennale. Libération du cylindre de la structure où il se trouvait enfermé.

Les formes cylindriques -vides, acquièrent de l'expression créant un monde

sur sa surface, la silhouette du cylindre. L'intérieur du cylindre devient l'intérieur du plan.

En un sens descriptif; le plan est une prolongation dans l'espace, sans limite.

A partir de la limitation du plan dans l'espace :
Lui donner un sens absolu, en tant qu'être possible en lui-même.

A partir de l'oeuvre matérielle :
Vibration intérieure, il crée des univers qui surgissent.
Affrontement avec elle-même pour une idée de transformation.
Division-unité
Limité-continu
Opaque-transparent.

Santi Cabús

Capella de l'Antic Hospital.
Hospital, 56.

Del 20 de setembre al 15 d'octubre 1988.

Ajuntament de Barcelona

Santi Cabús, Barcelona, 1961.

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

1985 Fons d'Art de Xarxa Cultural. I Certamen Nacional d'Investigació Plàstica. Premi artista jove. Salamanca. Biennal'85. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Barcelona.

1986 Exposició d'escultors catalans. Calafell. Tarragona. Saló Nacional de Pintura. Múrcia. Exposició Internacional d'Escultura Contemporània. Colliure (França). Projecte *Sonotretto* (en col·lectiu). Premi d'Intervenció Plàstica. L'Hospitalet. Barcelona. *Inèdits*. Galeria Arteunido. Barcelona. *L'art*. Centre d'Art Alexandre Cirici. L'Hospitalet. Barcelona. Mostra d'Art Actual. Granada.

1987 Instal·lació escultura mòbil a U.I.B. Palma de Mallorca. Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Barcelona. Biennal d'escultura. Diputació de Tarragona. Poker d'art. C-3. Barcelona.

1988 Mostra d'art Contemporani Català. Encamp (Andorra). *Ribots-apart*, escultures. Caixa de Barcelona. Barcelona. INF-ART. C.I.E.J. Fundació Caixa de Pensions. Barcelona.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

1987 Aula La Florida (individual). L'Hospitalet. Ateneu L'Artesà. Cicle d'art Contemporani (individual). Barcelona. Art Ginesta (individual). Sitges. Barcelona.

CONTENIDOR, 1988, Ferro i alumini, 200 × 80 × 18 cm.

Santi Cabús

Remor de pasos que s'aturen al llindar de la porta. Una línia fronterera entre ambdós àmbits obstaculitza la marxa. Serà oberta? mig oberta? o tal volta tancada? Caldrà esbrinar-

ho. Les escultures d'en Santi Cabús també ens barren, intercepten el pas. Portes tancades. Cossos impenetrables on no s'hi esmunt cap indicí de transparència. Són línies frontereres expresades amb opacitats inevitables, corporeïtats embriagadores.

sensacions i textures diverses. Ferro, alumini, coure. Fredor, calidesa, duresa, porositat. Superposicions geomètriques, construccions de perfils arquitectònics. Objectes i cossos verticals. Linialitat que constreñen tímides corbes incipientes. Lúdica rigidesa. Normativa increpatòria.

Però i darrere, què hi ha darrere la porta? Ens barra el pas a una absència, o tal volta a alguna desconeguda realitat? Similar incògnita atormenta al personatge central de la novel·la de Dino Buzzati, «El desert dels tàrtars». Jove militar que en arribar al seu lloc de destí, la Fortalesa Bastiani, cerca frenèticament una resposta a la seva pregunta: «I darrere, què hi devia haver?» A l'altra banda d'aquell inhòspit edifici, més enllà dels merlets, de les casamates, dels polvorins que tapaven la visió, quin món s'hi obria? com devia veure's el regne del Nord, el pedregós desert per on no havia passat mai ningú?

Aquí, però, aquest jove escultor omple l'espai amb portes i obstacles que no amaguen rerafons... darrere, finalment, no hi ha res. Portes, simplement.

Laia Solina

Santi Cabús

Rumeur de pas qui s'arrêtent au seuil de la porte. Une ligne frontière entre les deux espaces barre le passage. Sera-t-elle close ? mi-close ? ou peut être ouverte ? Il faudra le tirer au clair. Les sculptures de Santi Cabús nous barrent, elles aussi, le passage. Portes closes. Corps impénétrables d'où aucun indice de transparence ne se dégage. Ce sont des lignes-frontières exprimées avec des opacités inévitables, des corps envoûtants.

Devant la porte, avant de nous interroger sur ce qui se trouve de l'autre côté, nous épousons les limites, nous savourons les derniers instants précédant toute transgression de l'espace par la sculpture. La porte, le profil divisor... Nous nous heurtons à des volumes de différents matériaux qui distillent des sensations et des textures différentes. Fer, aluminium, cuivre. Froideur, chaleur, dureté, porosité. Superpositions géométriques, constructions aux profils architectoniques. Objets

LA PORTADA DELS TÀRTARS, 1988, Ferro i alumini, 180 × 95 × 18 cm.

et corps verticaux. Image linéaire qui contraint de timides courbes qui s'annoncent. Rigidité ludique. Normative qui blâme.

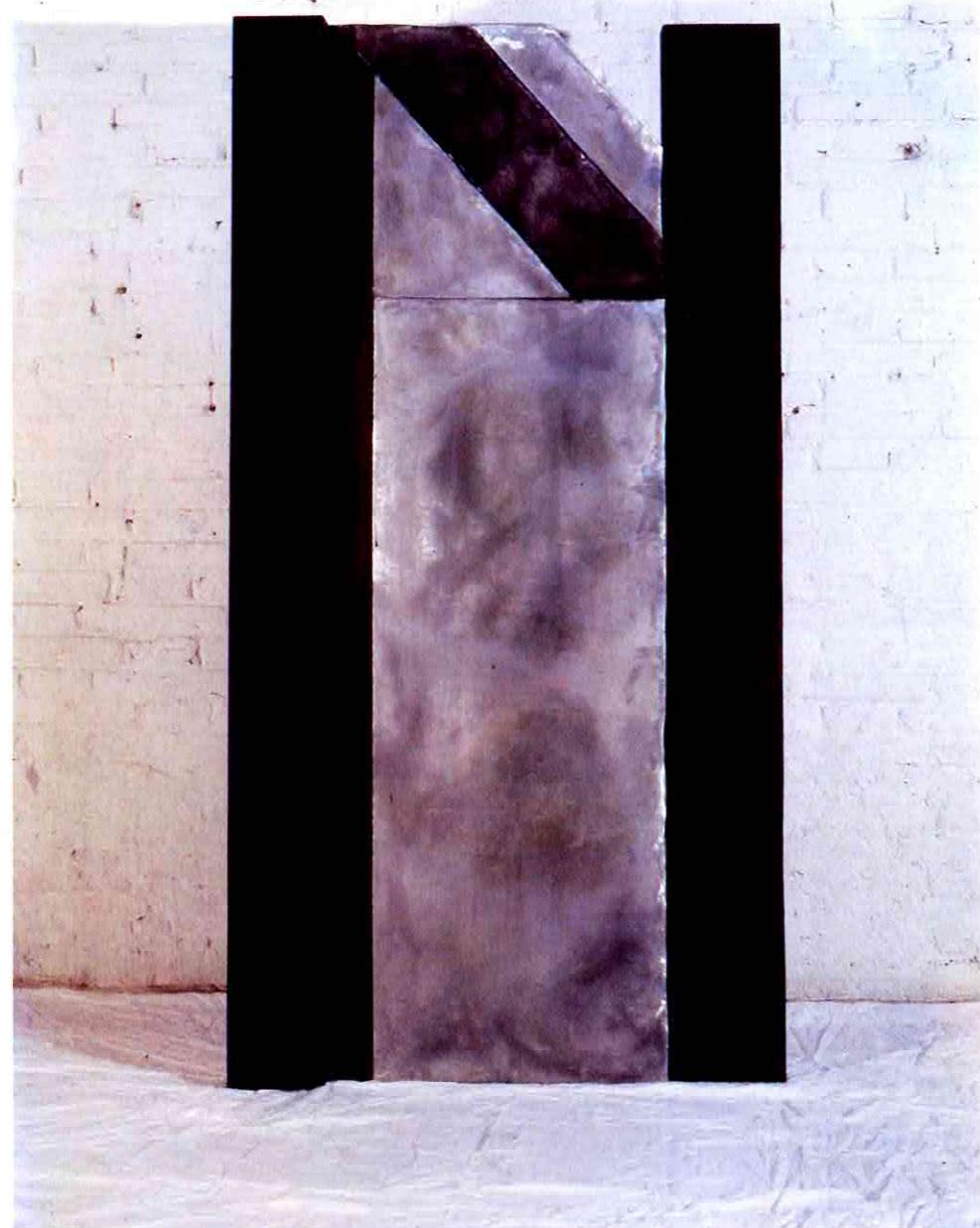
Mais, derrière... qu'y-a-t-il derrière la porte ? Est-ce une absence qui nous barre le passage ou bien s'agit-il d'une réalité inconneue ?

Un doute semblable tourmente le personnage central du

roman de Dino Buzzati, « Le désert des tartares ». Un jeune militaire qui, lors de son arrivée à destination, la Forteresse Bastiani, cherche frénétiquement une réponse à sa question : Et derrière, que devait-il y avoir ? De l'autre côté de ce bâtiment froid, au-delà des créneaux, des casemates, des poudrières qui empêchaient de voir au loin, quel monde s'ouvrait-il ? Com-

ment voyait-on le royaume du Nord ?, et le désert pierreux où personne n'était jamais passé ? Là, cependant, ce jeune sculpteur remplit l'espace avec des portes et des obstacles qui n'échangent rien... derrière, finallement, il n'y a rien. Des portes, tout simplement.

Laia Solina

I.T.M.

Disseny Gràfic

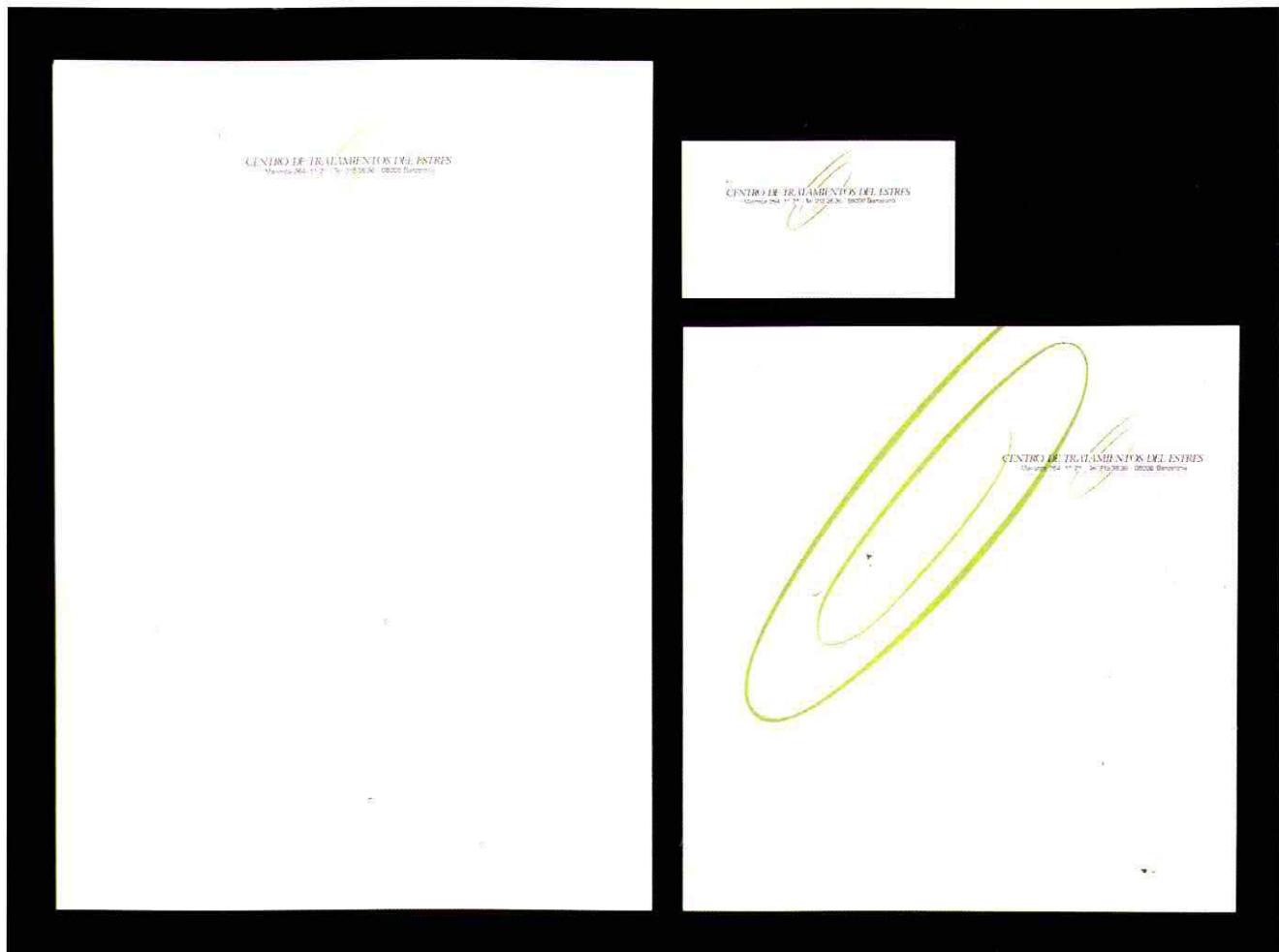

Transformadors.
Ausias March, 60.

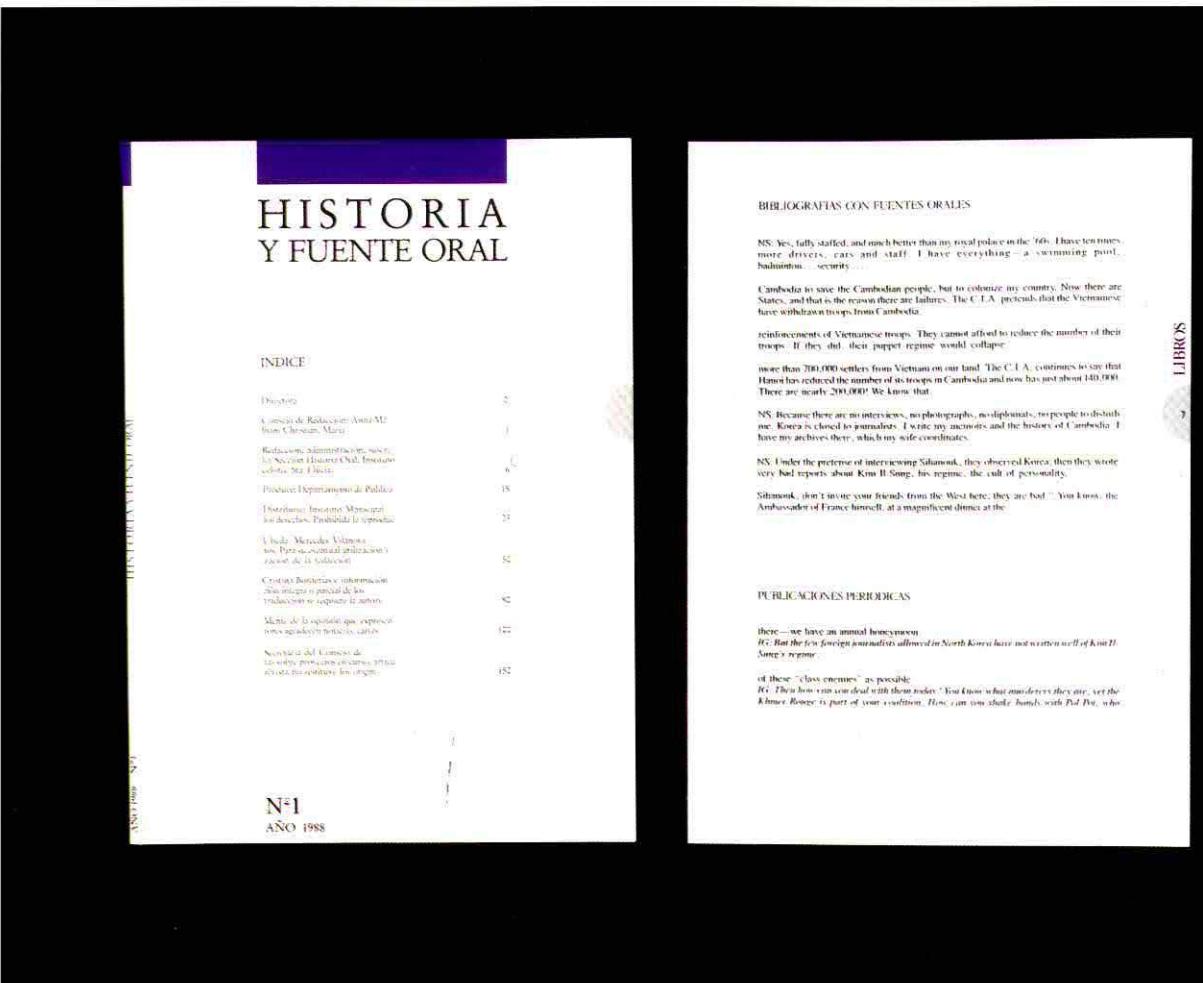
Del 29 de setembre al 15 d'octubre.

Biennale'88.
Produzioni Culturali Giovanili
dell'Europa Mediterranea.
Bologna 12-21 desembre 1988.

TRATAMIENTOS DE STRESS, 1988, Línia de Papereria.

HISTORIA Y FUENTE ORAL, 1988, Revistes monogràfiques de la Universitat de Barcelona i l'Arxiu Municipal.

BIBLIOGRAFIAS CON FUENTES ORALES

MS: Yes, fully staffed, and much better than my royal police in the '60s. I have ten times more drivers, cars and staff. I have everything—a swimming pool, badminton... security...

Cambodia to save the Cambodian people, but to colonize my country. Now there are States, and that is the reason there are failures. The C.I.A. pretends that the Vietnamese have withdrawn troops from Cambodia.

reinforcements of Vietnamese troops. They cannot afford to reduce the number of their troops. If they did, their paper regime would collapse.

more than 700,000 settlers from Vietnam on our land. The C.I.A. continues to say that Hanoi has reduced the number of its troops in Cambodia and now has just about 140,000. There are nearly 200,000. We know that.

MS: Because there are no interviews, no photographs, no diplomats, no people to distract me. Korea is closed to journalists. I write my memoirs and the history of Cambodia. I have my archives there, which my wife collects.

MS: Under the pretense of interviewing Sihanouk, they observed Korea, then they wrote very bad reports about Kim Il Sung, his regime, the cult of personality.

Sihanouk, don't write your books from the West here; they are bad! You know, the Ambassador of France himself, at a magnificent dinner at the...

PUBLICACIONES PERIODICAS

there... we have an annual honeymoon.
RG: But the few foreign journalists allowed in North Korea have not written well of Kim Il Sung's regime.

of these "class enemies" as possible.
RG: Then how can you deal with them today? You know what murderers they are, yet the Khmer Rouge is part of your coalition. How can you shake hands with Pol Pot, who...

Isabel Maristany, Barcelona, 1962 i **Maria Puig**, Barcelona, 1959. Junt amb altres companys de l'Escola Elisava formen l'estudi ITM Disseny Gràfic, dedicat a la realització de treballs de grafisme, campanyes d'imatge per empreses, confecció de cartells, etc.

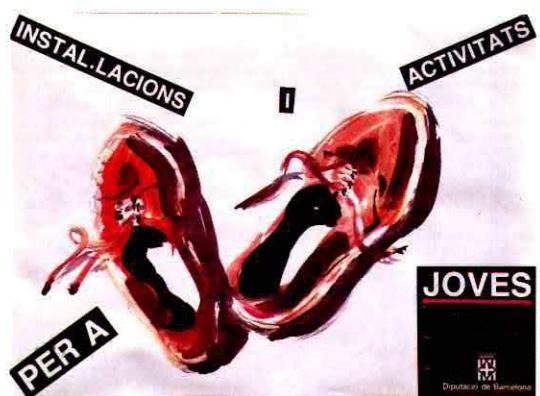
ESTUDIS

Escola Elisava de Barcelona, especialitat de disseny gràfic.
Escola d'Arts i Oficis de Barcelona.

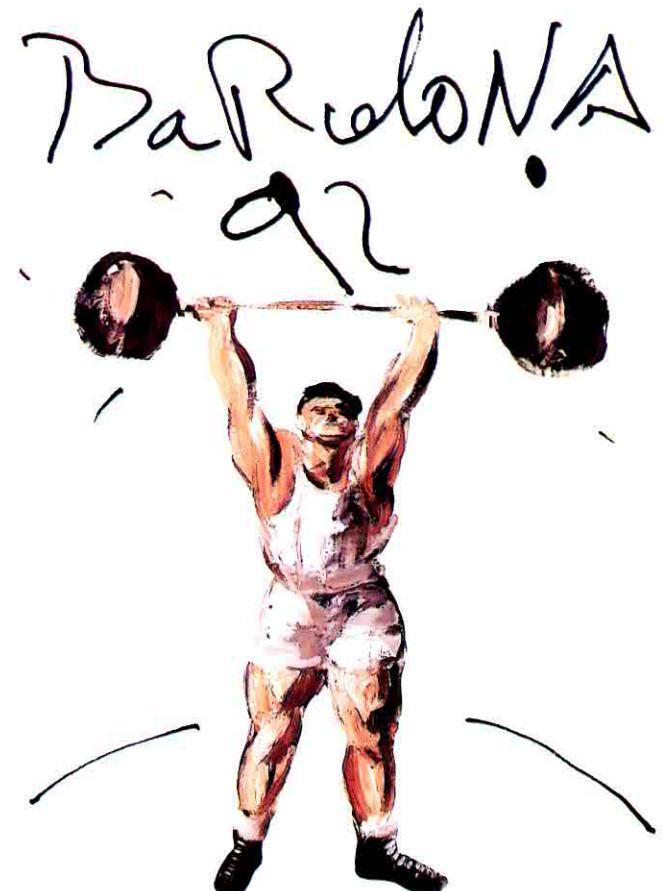
TREBALLS REALITZATS

- 1983 *Sol Solet*.
- 1984 *Back Pack*.
- 1984-1986 *Museu de la Ciència*, compaginació de material didàctic.
- 1985-1987 Cartells dels simposis de l'*Institut Dexeu*.
- 1986 *Mana Mana*.
- 1987 Imatge gràfica de *Gràcia Boulevard*.

Agustí Puig

Agustí Puig, Sabadell (Barcelona), 1957.

BARCELONA 92, 1987, Cartell seleccionat pel Concurs ADG FAD.

ESTUDIS

Pintura i dibuix en l'Escola Municipal d'Arts i oficis de Sabadell, en l'Escola Massana de Barcelona i en el Centre de Sant Lluc de Barcelona.

PREMIS

- 1984 Premi Laus'84 de Cartellisme ADG FAD.
- 1985 5a. Menció en el XXIV Premi Joan Miró. Fundació Joan Miró. Barcelona.
- 1987 Art Jove. Cercle de B.B.A.A. Madrid.

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

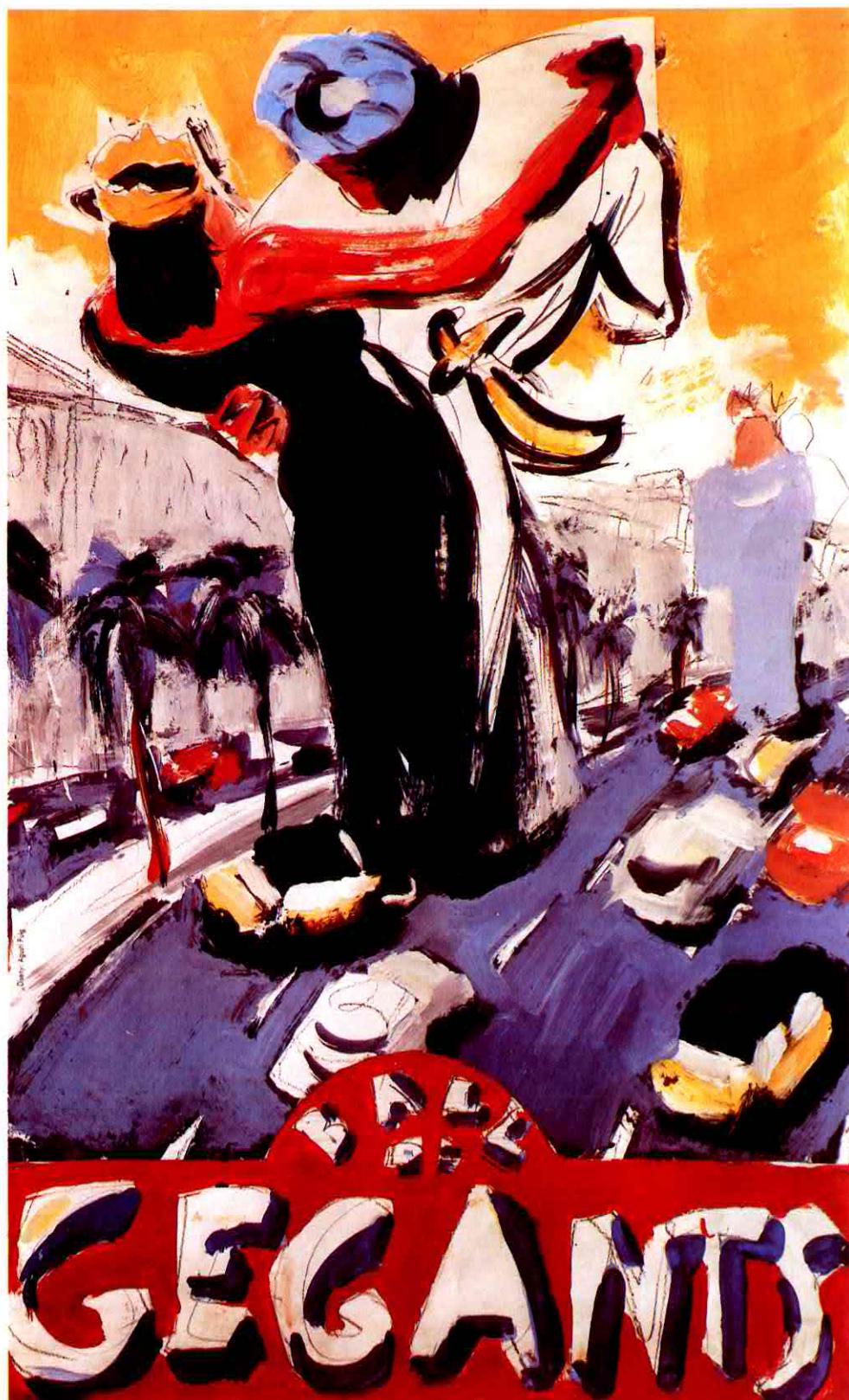
- 1981 *Sabadell a Picasso*. Museu d'Art. Sabadell. Barcelona.
- 1983 Galeria Tot Art. Sabadell. Barcelona.
- XXII Premi Internacional de Dibuix Joan Miró. Fundació Joan Miró. Barcelona.
- 1984 XXIII Premi Internacional de Dibuix Joan Miró. Fundació Joan Miró. Barcelona.
- 1985 I Mostra de Tardor 4 × 4. Sèrie Disseny. Barcelona.
- Erotisme*. Estudi Quasar. Sabadell. Barcelona.
- Vitrina*. Biennal del Mediterrani. Turí (Itàlia)-Barcelona.
- Biennal'85. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Casa de la Caritat. Barcelona.
- 1986 Taipei Fine Arts Museum. Formosa.
- Catalunya Centre d'Art. Girona.
- Biennal'86. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Tesalònica (Grècia).
- Galeria René Metras. Barcelona.
- 1987 Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Casa de la Caritat. Barcelona.
- Mostra d'Art Jove. Cercle de B.B.A.A. Madrid.
- Barcelona'92. Diputació de Barcelona.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

- 1983 Acadèmia de Belles Arts. Sabadell. Barcelona.
- 1984 *Art per portar*. Espai Roca. Sabadell. Barcelona.
- 1985 Els Quatre Gats. Barcelona.
- 1986 Galeria Intelecta. Sabadell. Barcelona.
- Espai 83*. Museu d'Art. Sabadell. Barcelona.
- 1987 Galeria René Metras. Barcelona.
- Galeria D Barcelona. Barcelona.
- 1988 Galeria Egam. Madrid.
- Arco 88. Madrid.
- Centre Cultural André Malraux. Orsay (París).
- Café de la Danse. París.
- Les Hautes de Belleville. París.

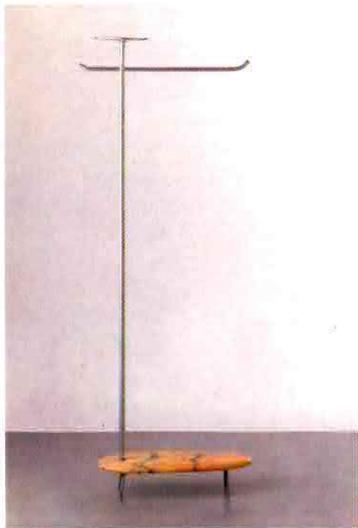
Coberta:

PER A INSTAL·LACIONS I ACTIVITATS, 1987,
Encàrrec de la Diputació de Barcelona, Acrílic s/paper.

BALL DE GEGANTS, 1987, Encàrrec de l'Ajuntament de Barcelona, Acrílic s/paper.

Anna Bujons

Transformadors.
Ausias March, 60.

Del 29 de setembre al 15 d'octubre.

Biennale'88.
Produzioni Culturali Giovanili
dell'Europa Mediterranea.
Bologna 12-21 desembre 1988.

PENJADOR «ROUSS», 1988, Acer inoxidable i rodes de goma, 170 x 65 x 40 cm.

Coberta:

«GALÁN» DE BANY «LA PIERRE», 1988, Ferro pintat i marbre rosa d'Itàlia, 120 x 45 x 17 cm.

Anna Bujons, Barcelona, 1963.

ESTUDIS

Pintura a l'Escola Ramon Sanvisens, *Apel·les*.

Curs de restauració a l'Institut per l'Art i la Restauració de

Florència.

Facultat de Belles Arts de Barcelona, especialitat de volum.

Curs de volum a càrec d'en Sergi Aguilar a l'escola Eina de Barcelona.

PREMIS

- 1988 Seleccionada pel XXIV Premi Julio Antonio d'Escultura, dins la Biennal d'Art organitzada per la Diputació de Barcelona.
- 1er. Premi d'Escultura de la 7a. Mostra d'Arts Plàstiques en homenatge a Josep Lluís Sert i López, organitzada per la Generalitat de Catalunya.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

- 1985 Escultures i gravats. Sala Lola Anglada. Barcelona.

«GALÁN» DE NIT «P.P.», 1988, Acer inoxidable i mirall, 127 x 40 x 15 cm.

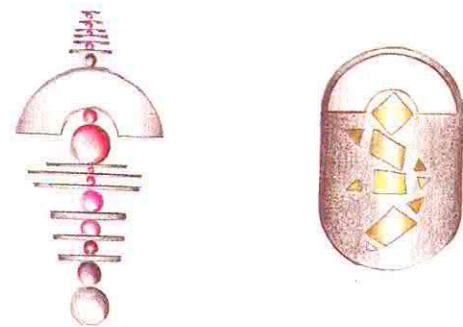
EXPOSICIONS COL·LECTIVES

- 1982 *Grup Apel·les*. Sala Caràtula. Barcelona.
- 1984 *Els 30 del 84*. Institut Francès. Barcelona.
- 1985 *Braunschweig-Barcelona*. Fundació Miró. Barcelona.
- IX Biennal de l'Esport a les Belles Arts*. Palau de Pedralbes. Barcelona.
- 1987 *Barcelona-Braunschweig*. Galerie Hochschule für Bildende Künste. Brauwchweig. (Alemanya).
- L'H. Art, Itinerari 87*. Centre Alexandre Cirici. L'Hospitalet de Llobregat. Barcelona.

Llobregat. Barcelona.

Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània, en l'àmbit de disseny industrial. Casa de la Caritat. Barcelona.

Gràcia, Toledo, Umbert

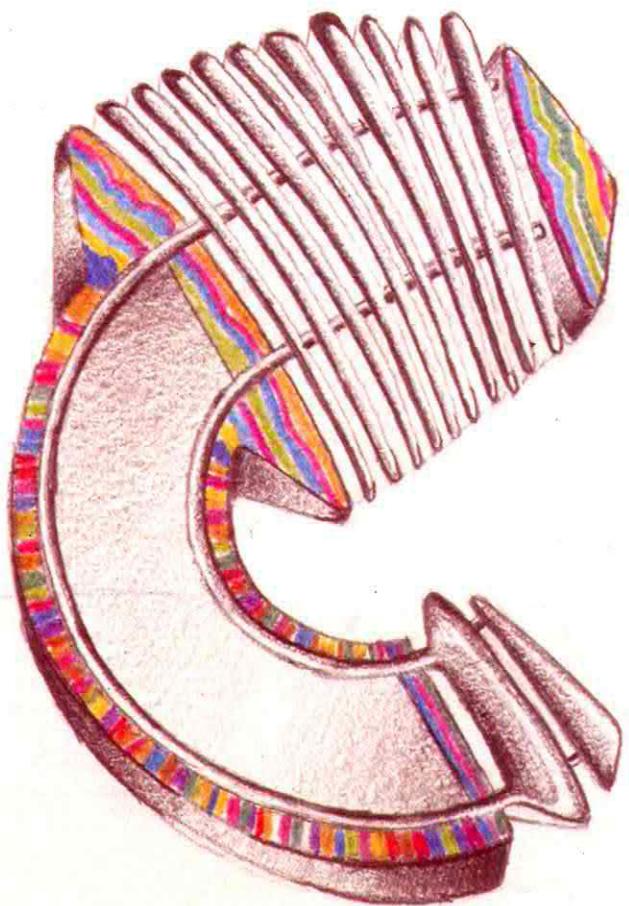

Transformadors.
Ausias March, 60.

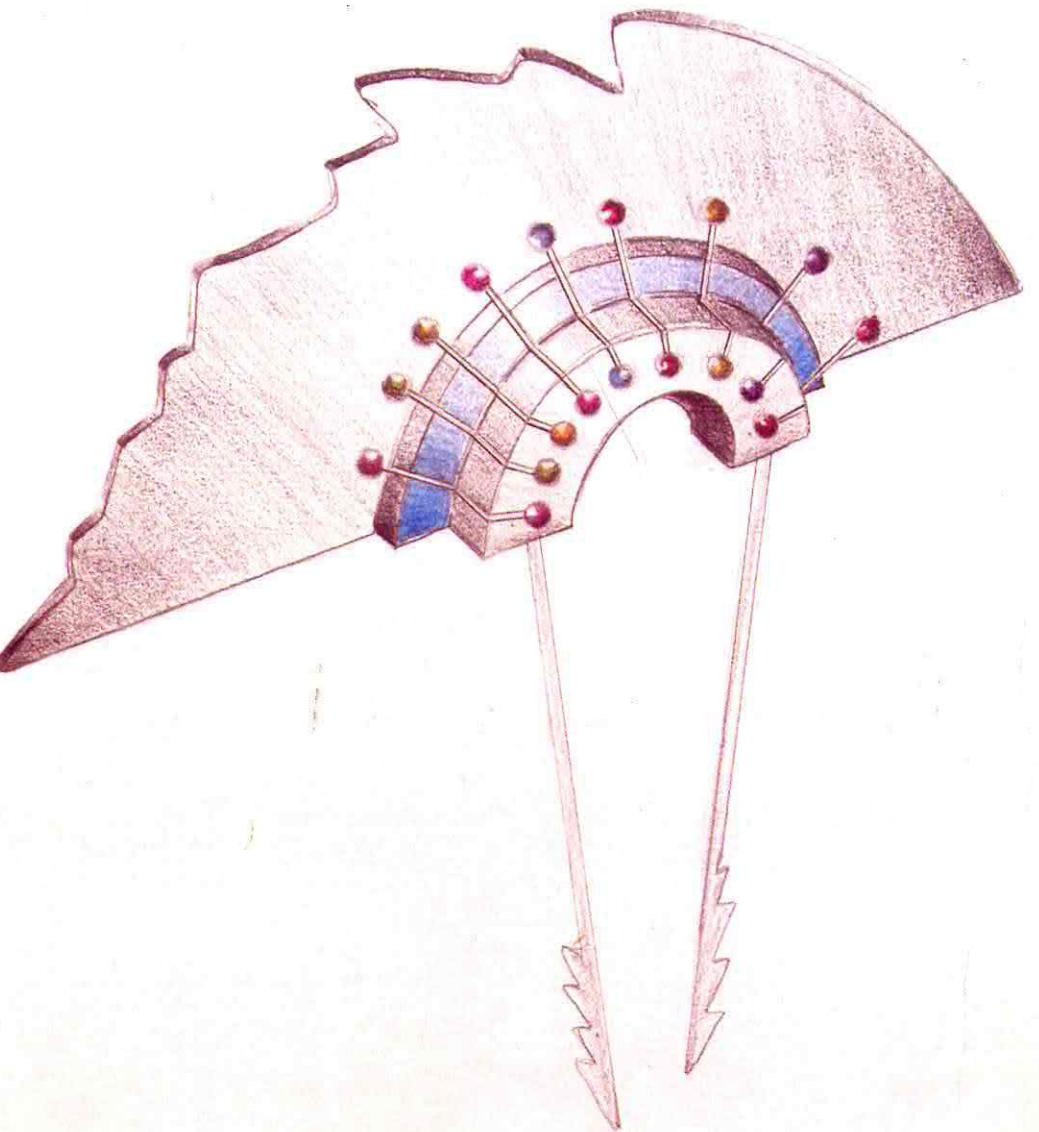
Del 29 de setembre al 15 d'octubre.

Biennale'88.
Produzioni Culturali Giovanili
dell'Europa Mediterranea.
Bologna 12-21 desembre 1988.

AGUJA, 1988, Argent, ciment, plastilina de colors i silicona.

PEINETA, 1988, Argent, ciment, silicona, plastilina i boles de colors.

Coberta:

PENDIENTES (CON MOVIMIENTO), 1988, Argent, ciment i boles de colors.

Maria Gràcia, Ana M. Toledo i Enrique Umbert, són graduats en Joieria per l'Escola Massana de Barcelona i han reprès els estudis a la mateixa escola, dins l'especialitat d'esmalt sobre metall. Van participar en la *II Convocatòria de Parlant en Plata*. Han col·laborat també en el *Saló Gaudí Dona*, dins el sector de complements de joieria, i en el *Saló Cibeles* (Madrid), durant les temporades 85-86 i 86-87 respectivament.

Han participat en la Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Casa de la Caritat. Barcelona. Així mateix en la Biennal de Bolonya (1988).

Poción Magi

Biennale'88.

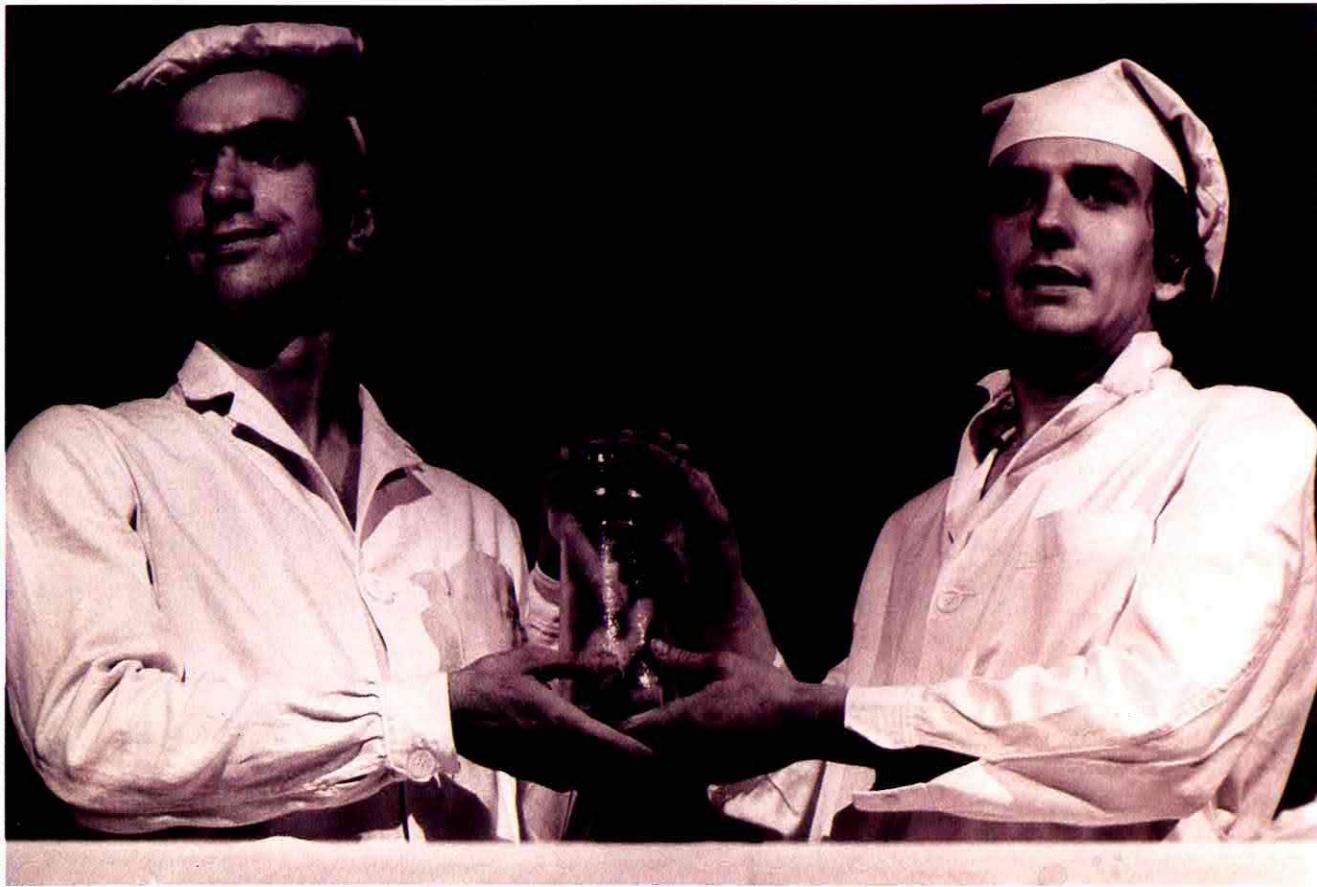
Produzioni Culturali Giovanili
dell'Europa Mediterranea.

Bologna 12-21 desembre 1988.

SOPIKAL, 1987.

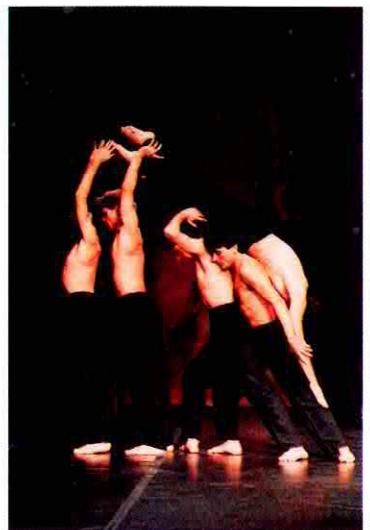

SOPIKAL, 1987.

Grup format per Chisco Amado i Jordi Teixidó, combina el teatre, la imatge i el so, a través d'espectacles en directe, pel·lícules d'animació, vídeos i televisió, ampliant ocasionalment el seu àmbit a d'altres tipus d'expressió artística. Això sempre gaudint d'un humor negre i absurd que condimenta tots els plats. El grup *Magic Potion* neix el 1984, d'ençà fins al 1986 presenta dos espectacles: *Magic Potion* i *Ka-Tanga*. D'aquest període destaquen, entre altres, les actuacions al Festival de Teatre de Sitges i a la Fira de Tàrrega, així mateix la participació en un programa de la sèrie *Vivir cada dia* de TVE. A l'estiu de 1986 comencen a treballar junts Chisco Amado i Jordi Teixidó, i canvién el nom del grup per l'actual de Poción Magi. 1987 Presentació de l'espectacle *Sopikal* a la sala KGB de Barcelona.

Música per a un vídeo sobre escultures. Gravació per a TVE d'un especial sobre la presó de La Trinitat. Realització d'una fotonovela per a la revista d'art *Artual*. Participació a la Fira de Teatre de Tàrrega. Participació a la Biennal de Barcelona. Seleccionats per la Biennal de Bolonya 88. 1987/88 Representacions de *Sopikal* per Catalunya, València, Aragó i Galícia. Cicle de Teatre de Granollers. Gravació per TVG (Televisió Galícia) del programa *Viva Domingo*. Les pel·lícules de *Sopikal*, seleccionades i presentades al *Fòrum Internacional de cinema Super-8 de Nova York*.

Lanònima Imperial

EPPUR SI MUOVE, 1987.

EPPUR SI MUOVE, 1987.

Neix l'estiu del 1986 per donar cabuda a les iniciatives creatives que sorgeixen inicialment de Juan Carlos García (ballarí i coreògraf) i Claudio Zullán (músic i compositor) i, més endavant, a les de tot l'equip que actualment col·labora amb la companyia.

La seva primera presentació pública va ser a Olot, el setembre del 1986, amb una part de l'espectacle que aleshores realitzaven: *Eppur si muove*. Aquest espectacle, ja complet, fou seleccionat per la Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Barcelona.

Eppur si muove va estrenar-se el maig del 1987 al Festival de Teatre de Sitges. Posteriorment, l'espectacle s'ha representat a escenaris com ara: el Teatro de la Villa de Madrid i la Sala Gran del Teatre de l'Institut de Barcelona, acollit dins la temporada de dansa (organitzada per la Generalitat de Catalunya). Aquesta coreografia ha obtingut el Primer Premi en el Concurs coreogràfic Tórtola-València.

Actualment, Lanònima Imperial està creant el seu proper espectacle, que es titularà *Càstor i Pòlux*.

A. de Ponzoña

Transformadors.
Ausias March, 60.
11 d'octubre a les 20 h.

COL·LECCIÓ HOSPITAL 131,
Primavera-Estiu 1989.

Alex Muñoz «A. de Ponzoña», Barcelona, 1964.

ESTUDIS

Patronatge Industrial. Barcelona.
4art. curs de disseny a *Llotja*. Barcelona.

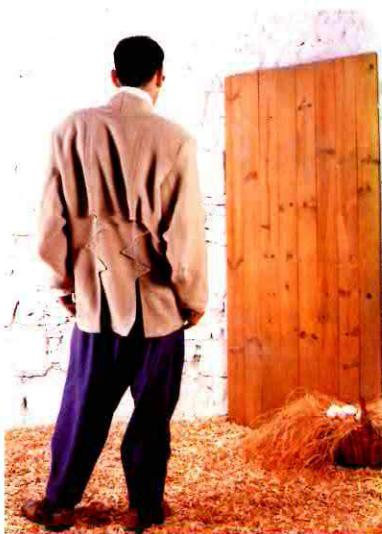
TREBALLS REALITZATS

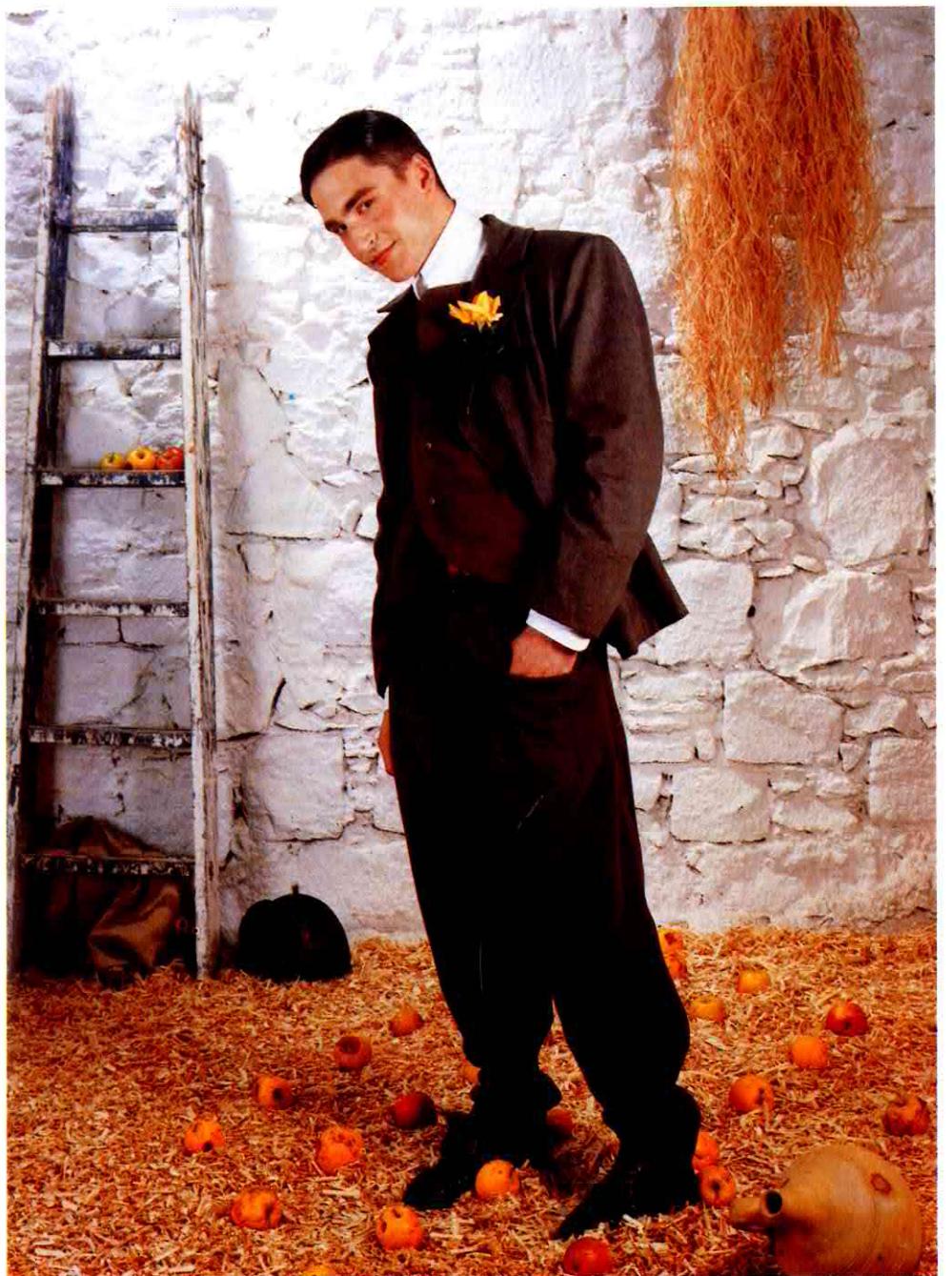
Sota el nom de *Veneno en Barra* és seleccionat a Biennal 87.
Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània.
Vestuari de l'espectacle *Kolbebassar*, del grup Mudances.
Vestuari de l'espectacle *El cuarto trastero*, de María Muñoz ex *La Dux*.
Actualment treballa com patronista per a firmes de moda, dissenys
exclusius a mida, col·leccions per temporada de curta producció i
vestuaris per a espectacles dansa, teatre, etc.

Col·lecció Hospital 131, Primavera-Estiu 1989.

Trono Vedonio

LA BODA DE CURRO PONCE, Juan J. Machado, Concepción García, Tardor-Estiu 88/89, II Col·lecció.

Juan José Machado, Sevilla, 1961.

ESTUDIS

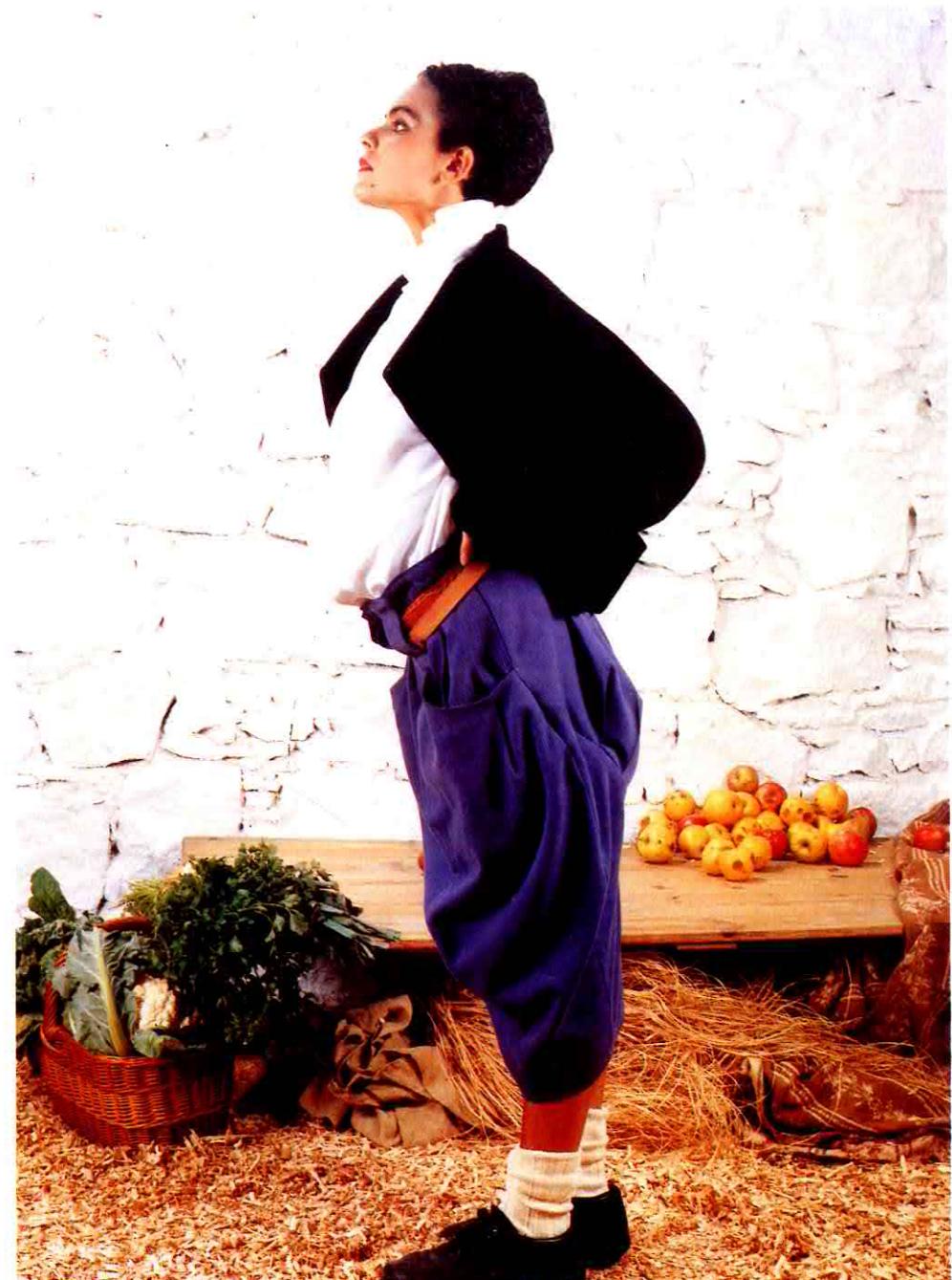
Diplomat en patronatge industrial per l'acadèmia Camps de Barcelona.

Curs de dibuix publicitari en Lindsey Hopkins Educational Center de Miami (EE.UU).

Curs de Tècniques Tèxtils impartit per Ninett Friederland.

TREBALLS REALITZATS

- 1986 Crea la firma Veneno en barra, en la qual realitza els següents treballs
  - Col·labora en el vestuari de l'obra *Eclipse*, del grup Bedebeni.
  - Grabació d'un vídeo del programa *Botó fluix*, de TV3 (1987).
  - Disseny i realització del vestuari per a l'espectacle de dansa *Mai passa res*, del grup Azuara-buc.

LA BODA DE CURRO PONCE, Juan J. Machado, Concepción García, Tardor-Estiu 88/89, II Col·lecció.

Disseny i realització del vestuari per al grup de trapecistes Zirk d'Azaig t'Arecio.

Participa en la Biennal'87, Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània de Barcelona.

- 1987 Crea la firma Trono Vedonio junt amb Concha García i aquesta unió genera els següents treballs
  - Primera col·lecció Primavera-Estiu 88.
  - Segona col·lecció *Las Botas de Curro Ponce*. Tardor-Hivern

88-89.

Actualment dissenya una tercera col·lecció Primavera-Estiu 89.

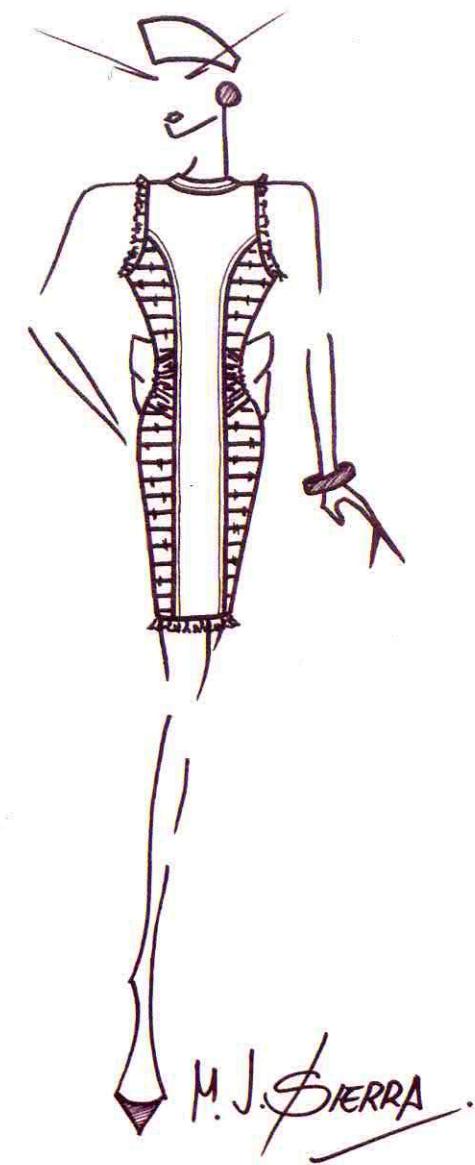
Grabació del Vídeo-Art *Moja España*, en col·laboració amb Corriente Alterna.

Manuel Jiménez

COL·LECCIÓ ESTIU, 1989.

COL·LECCIÓ ESTIU, 1989.

Manuel Jiménez, Guadix (Granada), 1963.
Ha realitzat estudis de dibuix de figurines i de disseny.
Finalista en el *Concurso Nacional de Diseño de Moda Infantil Bugui Back* (1986). Seleccionat a la Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Barcelona.
Posteriorment dissenya col·leccions d'hivern i d'estiu per a una casa de núvies.
Des de fa tres anys té botigues pròpies de teixits.

Sílvia Deola

Transformadors.
Ausias March, 60.
11 d'octubre a les 20 h.

Biennale'88.
Produzioni Culturali Giovanili
dell'Europa Mediterranea.
Bologna 12-21 desembre 1988.

BLUES, 1989.

BLUES, 1989.

Sílvia Deola, Stuttgart (Alemanya), 1963.

ESTUDIS

Disseny i Patronatge en l'Institut Feli de Barcelona.
Professora de disseny a l'Escola Tècnica del Vestir. Sabadell.

CONCURSOS

Primer premi en el concurs Iberjoya-Madrid, organitzat pel gremi de joiers i argenters de Madrid, en l'apartat de Orfebreria.
Ha participat en l'apartat Moda de la Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània.
Ha estat sel·leccionada per participar en la Biennal'88. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Bolonya (Itàlia).

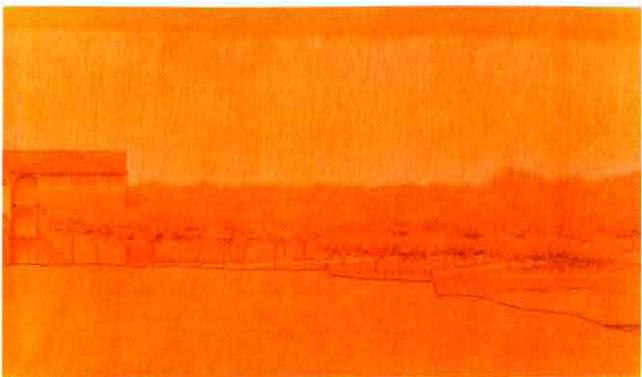
BLUES, 1989.

Arguijo, Catany, Pons

JARDINS DEL DESIG, 1987.

Manuel Arguijo, Toni Catany i Nando Pons són estudiants de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura del Vallès, actualment en fase de preparació del treball de fi d'estudis. Han estat guanyadors del Concurs d'idees per a la reutilització de l'Illa del Rei a Menorca. Són membres del grup d'Estudis de Cooperació Internacional de l'Escola i han participat en el concurs de l'U.I.A. Quant a ajuts, han obtingut borses d'estudi convocades per diferents institucions i han publicat, per compte de l'Escola d'Arquitectura de Girona, un estudi sobre estructures metàl·liques.

Projecte per a la reutilització de l'Illa del Rei (Menorca)

El projecte que es presenta va quedar guanyador ex-aequo en el concurs d'idees per a la reutilització física i gestió econòmica de l'Illa del Rei (Menorca), convocat per l'Ajuntament de Maó i el M.O.P.U. el febrer de 1986.

El projecte proposa la creació d'un instrument d'animació sòcio-cultural no solament vàlid per a Menorca sinó amb un àmbit d'actuació que s'estén a tots els països mediterranis: El Centre d'Estudis del Mediterrani (CEM). Col·laboradors: F. Orozco (Sociòleg), J. Rodríguez (Arquitecte), G. Orfila (Naturalista) i J. Petrus (Biòleg).

Projet pour la réutilisation de l'Illa del Rei (Minorque)

Le projet qui est présenté a été le gagnant ex-aequo dans le concours d'idées pour la réutilisation physique et la gestion économique de l'Illa del Rei (Minorque), convoqué par la Mairie de Maó et la M.O.P.U. (Ministère des travaux publics) au mois de février 1986.

Le projet envisage la création d'un instrument d'animation socio-culturelle qui serait valable, non seulement pour Minorque mais aussi capable de porter son action dans l'ensemble des pays méditerranéens : Le Centre d'Études de la Méditerranée (CEM). Collaborateurs : F. Orozco (Sociologue), J. Rodriguez (Architecte), G. Orfila (Naturaliste) et J. Petrus (Biologue).

Intervenció arquitectònica

La intervenció fonamental es concentra en l'àmbit de l'antic Hospital i el Palau d'estiu de l'antic governador britànic, únics edificis rehabilitats.

Donat l'ús variable en l'espai i en el temps que es proposa del conjunt, s'ha cregut convenient el disposar de les ales laterals de l'edifici principal per a aquells serveis permanents i necessaris de l'edifici (arxiu-biblioteca, sala de conferències, administració, restaurant, etc.) i la reserva del cos central com a recinte principal d'activitats (museu, sala d'exposicions...) al que s'hi accedeix a través del porxo, des del jardí interior.

Contraposat al cos central, sota el jardí, es disposa la sala d'usos múltiples, d'organització lliure, que es considera com una prolongació coberta de la plaça inferior.

El conjunt principal es completa amb la habilitació, en relació directa amb els restes de la basílica paleocristiana, d'una torre des de la qual es poden observar les runes en el seu conjunt. L'espai lliure entorn de l'edificació s'organiza mitjançant dos elements diferenciats: el jardí i la plaça. El jardí es situa en la posició originària, protegit de la climatologia adversa, i és de caràcter ornamental, contemplatiu. La plaça quadrada, a nivell inferior, és l'espai exterior d'activitats col·lectives associat a la sala d'usos múltiples.

Els criteris adoptats per al tractament del territori no edificat són l'adequació a la topografia, la conservació dels recorreguts perimetrals existents, i la potenciació de les característiques intrínseqües del lloc.

A l'espai exterior es disposen tres elements singulars: un embarcador, situat al sector sud i associat a un amfiteatre a l'aire lliure i a un far; un refugi a manera d'*«impluvium»* circular semienterrat; i un mirador sobre un espadat de la zona nord.

JARDINS DEL DESIG, 1987.

Intervention architectonique

L'intervention fondamentale est concentrée dans le cadre de l'ancien Hôpital et du Palais d'été de l'ancien gouverneur britannique, les seuls bâtiments rénovés.

Etant donné l'usage variable dans l'espace et dans le temps que l'on prétend donner à l'ensemble, on a cru convenable de disposer des ailes latérales du bâtiment principal pour les services permanents et dont on a besoin (archive, bibliothèque, salle de conférences, administration, restaurant, etc.) et de réserver le corps central comme cadre principal des activités (musée, salle d'expositions...) et auquel on accède à travers le porche, du jardin intérieur. Opposé au corps central, on dispose, sous le jardin, la salle à usages divers, d'organisation, loisirs, et qui est considérée une prolongation couverte de la place inférieure.

L'ensemble principal est complété par la disposition, en rapport direct avec les restes de la basilique paleochrétienne, d'une tour d'où l'on peut voir

les ruines dans son ensemble. L'espace libre tout autour du bâtiment est fait au moyen de deux éléments différenciés : le jardin et la place. La place carrée, à un niveau inférieur, est l'espace extérieur pour des activités collectives, associé à la salle d'usages multiples.

Les critères qui ont été adoptés pour le traitement du terrains non construit ont tenu compte de la topographie, de la conservation des parcours existants et du désir de potentier les caractéristiques intrinsèques de cet endroit.

Dans l'espace extérieur on dispose trois éléments singuliers : un embarcadère, placé dans le secteur sud et associé à un amphithéâtre en plein air et à un phare ; un abri en guise de « impluvium » circulaire et en profondeur ; et un belvédère au dessus d'un versant abrupte de la région nord.

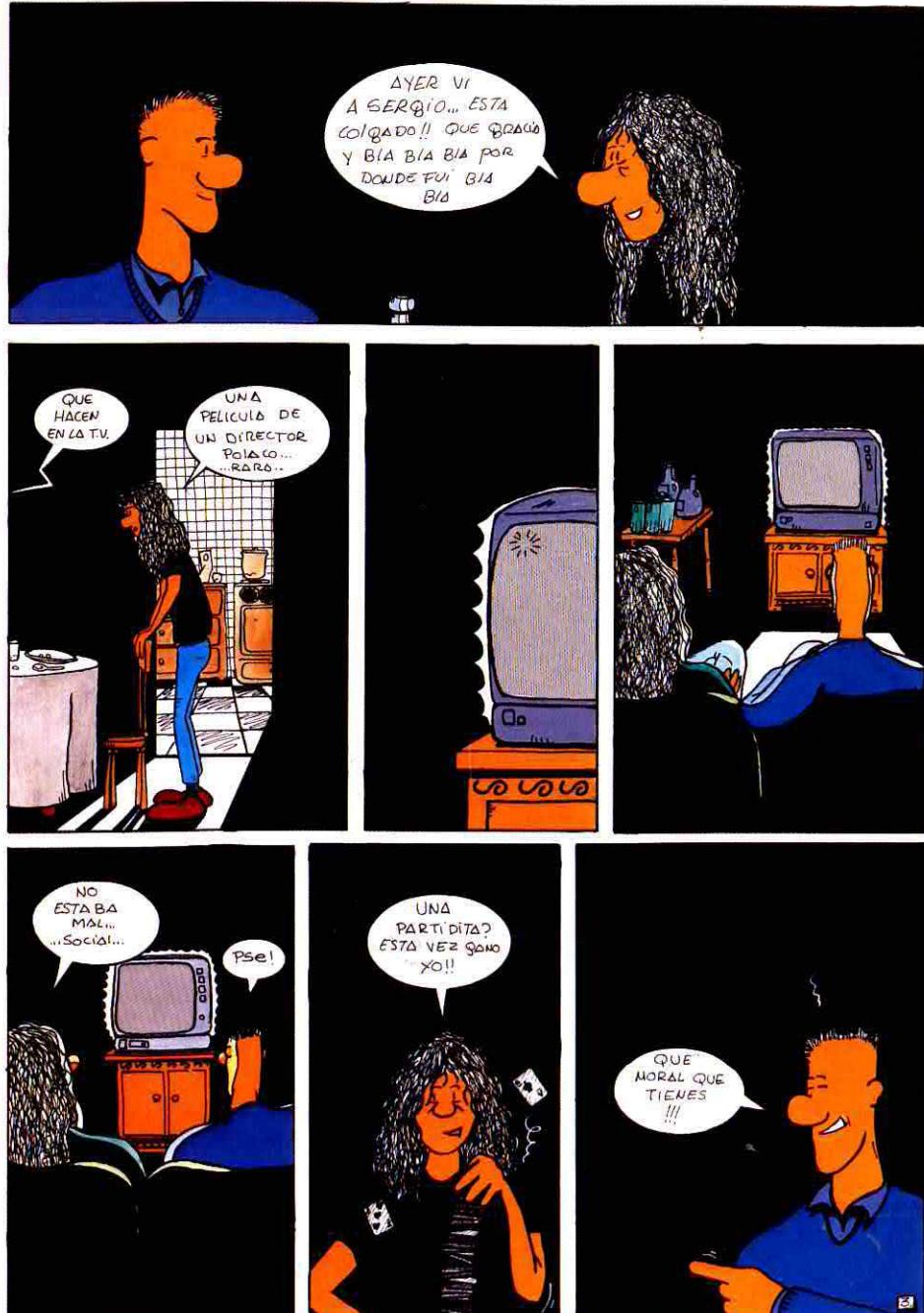
Pelut

Transformadors.
Ausias March, 60.
29 de setembre a les 20 h.

Biennale'88.
Produzioni Culturali Giovanili
dell'Europa Mediterranea.
Bologna 12-21 desembre 1988.

UNA NOCHE CUALQUIERA, 1988, Gouache i tinta.

Carles Javierre «Pelut», Barcelona, 1965.

ESTUDIS

Autodidacta.
Escola Botticelli.

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

1982 Escola Botticelli. Barcelona.
1985-86-87 Exposició Acadèmia Alpe. Barcelona.
1986 Ateneu Popular Nou Barris. Barcelona.
1987 Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa

Mediterrània. Barcelona.

1988 Casal de Joves Prosperitat. Barcelona.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

1984 Bar Juli-Juli. Barcelona.

ALTRES TREBALLS

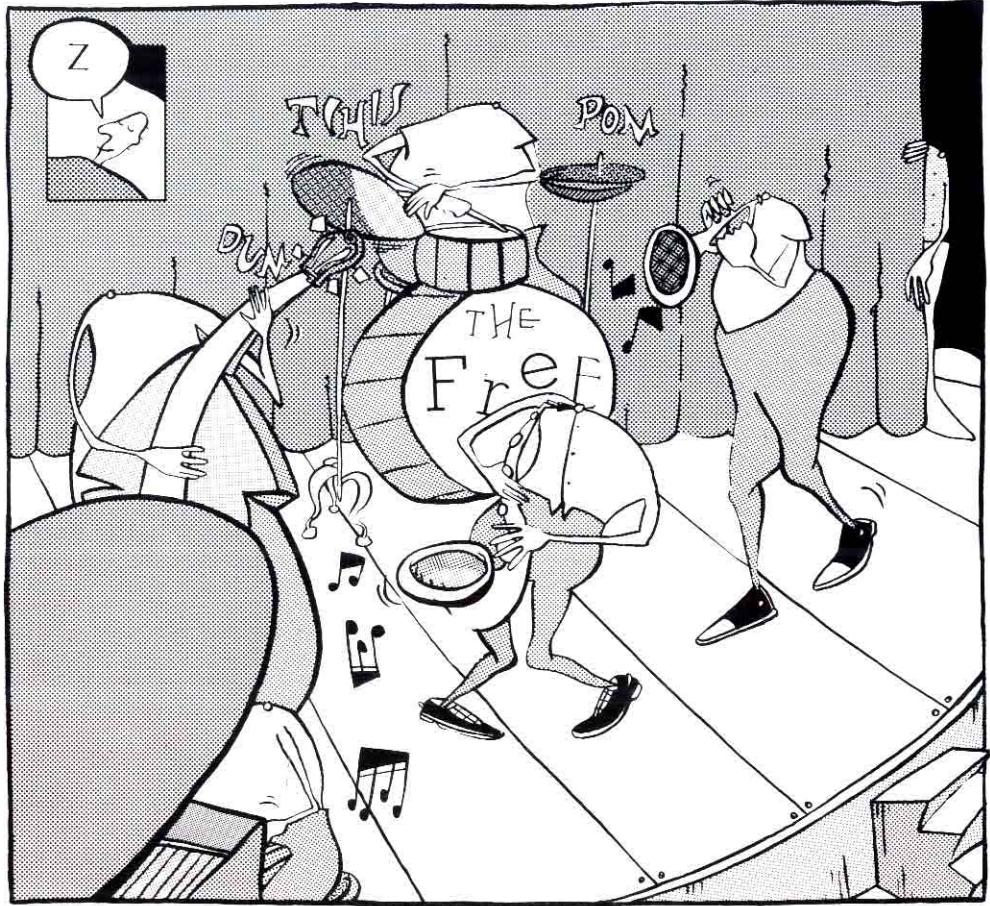
Decoració Bar Juli-Juli.
Premi Butano S.A. 79.
Confecció dels fanzines Gadaffi & Wailers,
La Oruga, Sólo para locos.

Tamayo

EL SUEÑO, 1987, Tinta xina i trama.

EL SUEÑO, 1987, Tinta xina i trama.

Alfonso García «Tamayo», Barcelona, 1961.

ESTUDIS

Titulat a Arts Gràfiques en composició. Estudiant de 5é. curs a la Facultat de Belles Arts de Barcelona, especialitat de pintura.

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

A Barcelona, Saragossa, Lleó, Molins de Rei, Ciutadella, Eivissa, Palma de Mallorca, Tarragona, Lleida, Girona, València i Năvodari (Romania).

Finalista en la VI Biennal de Barcelona. Jove Pintura Contemporània.

Participa en la Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de

l'Europa Mediterrània. Barcelona. Així mateix, en la II Biennal de Pintura de les Balears (Saló de Tardor).

COL·LABORACIONS

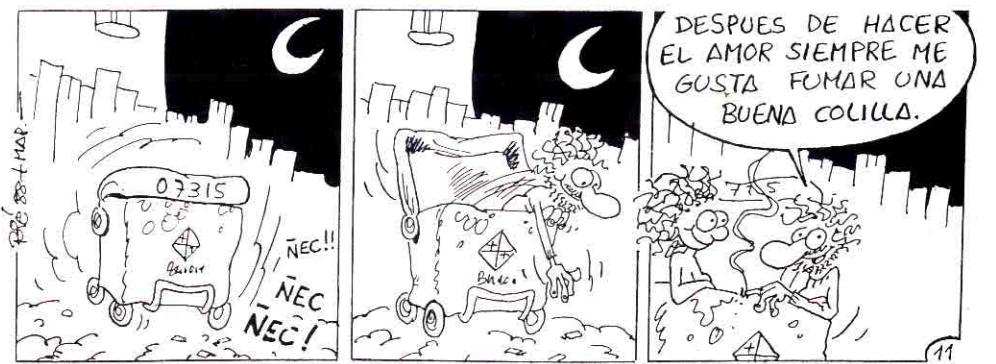
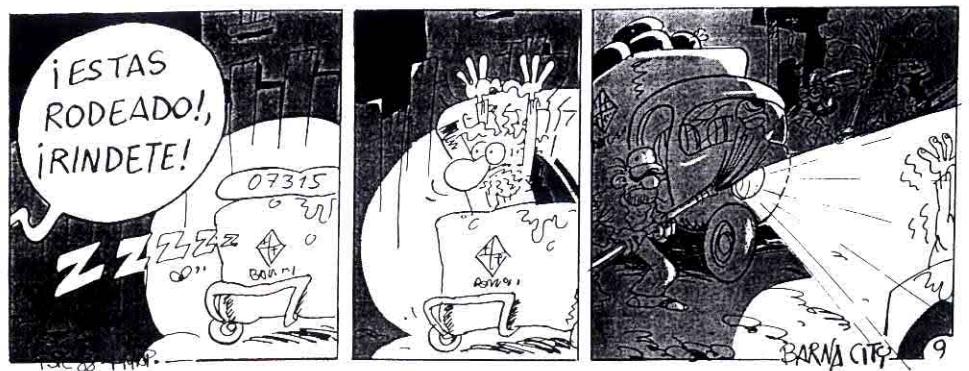
Atraccions, De todo, M.M.M., Taka de Tinta, Periòdico-hoja, Fin, La Cabra, Stricto 33, Visado, 3-tres, Transformadors, Sant Andreu Express, Madriz, El Vibora, El tebeo de la Biennal, Sólo para locos, Medios Revueltos i El Dado.

TREBALLS REALITZATS

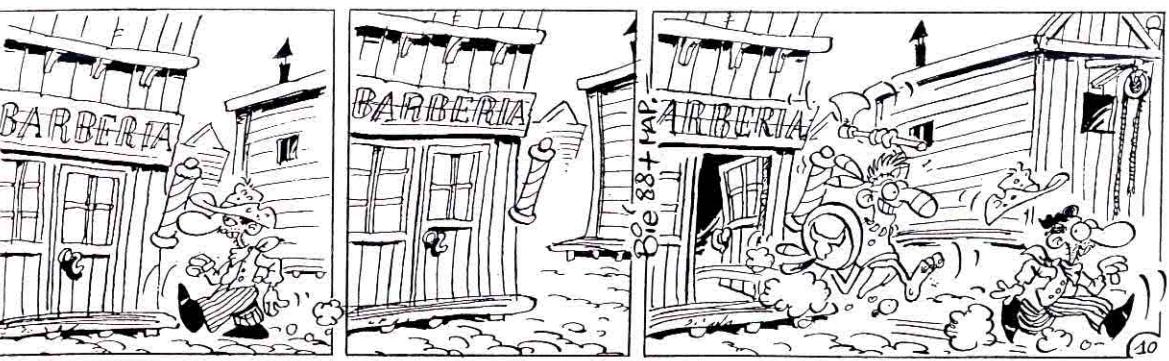
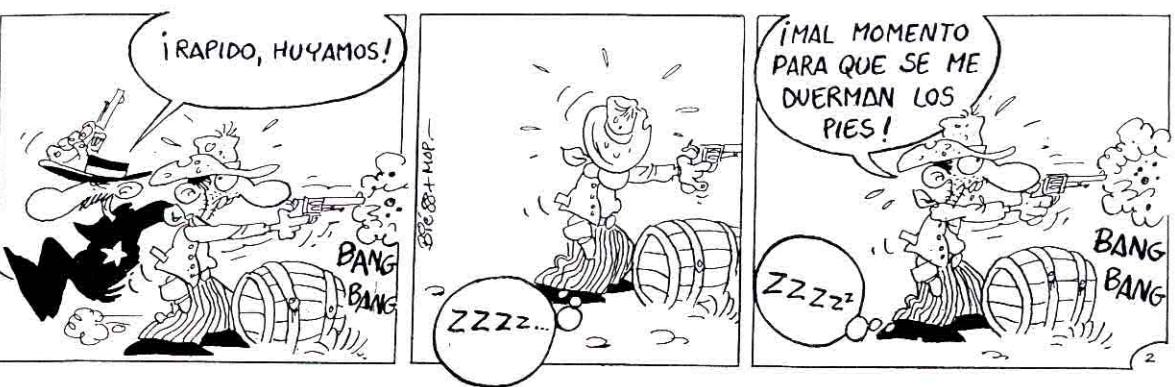
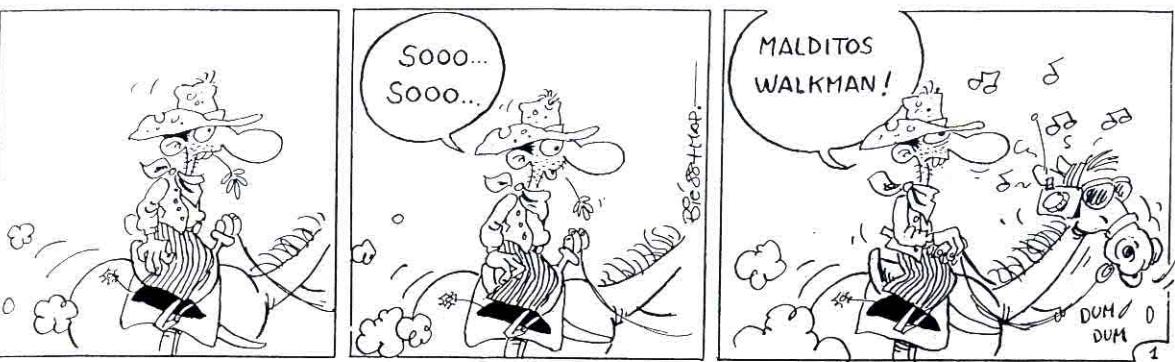
Realització de cartells, logotips, serigrafies, murals, rètols... 1988 Crea *Estudios Lagarto*, dedicat primordialment a la il·lustració.

Map i Tonix

CRÓNICA DE CRÓNICOS, 1988.

GRINGUEZ, 1988.

Miquel Aparici, neix l'any 1963, amb Document Nacional d'Identitat 43408356 i amb plenitud de totes les seves facultats mentals (o quasi) declara haver conegit a Antoni Agelet (1964) a l'escola Massana on estudiaren disseny gràfic. Així mateix manifesta haver-se iniciat espiritualment en l'humorisme gràfic (1984) i haver publicat acudits a les revistes *El Jueves*

i *Titànic*.

Prosseguint amb l'atestat, Miquel reconeix haver començat la seva col·laboració amb el Toni el 1985 i haver publicat conjuntament a les revistes *Más Madera* i *Canibal* fins que aconsegueixen enfonsar-les. Seguidament són escollits per la Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Barcelona.

D'aquesta manera i fins avui fa constar que comparteixen treball i afició per l'humorisme i les motos sota el nom de Map i Tonix. Tot seguit Miquel exposa que també col·labora amb Xavier Carrasco alias Bié i que les seves *malifetes* els han dut a publicar acudits a *Integral* i que actualment difonen el seu humor des del dominical de *l'Avui* amb el seu personatge *Suso*.

Finalment dóna fe que ha quedat segon finalista amb el dibuixant Tomeu Seguí en el Premi Apel·les Mestres d'enguany. Rubrica i afirma que tot l'esmentat es cert.

Miquel

Santamaría

Transformadors.
Ausias March, 60.

29 de setembre a les 20 h.

URBAN BLUES, 1988, Tinta sobre paper.

IL·LUSTRACIÓ, 1988, Tempera sobre paper.

IL·LUSTRACIÓ, 1988, Tempera sobre paper.

Joan Enric Castellví «Santamaría», Flix (Ribera d'Ebre), 1960.

ESTUDIS

A Flix porta a terme activitats teatrals, i radiofòniques. També organitza i col·labora en el fanzine *3 i 2 FANS/N* (11 números, del 83 al 85)

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

1985 És seleccionat per a l'exposició d'autors novells del Saló del Còmic de Barcelona.

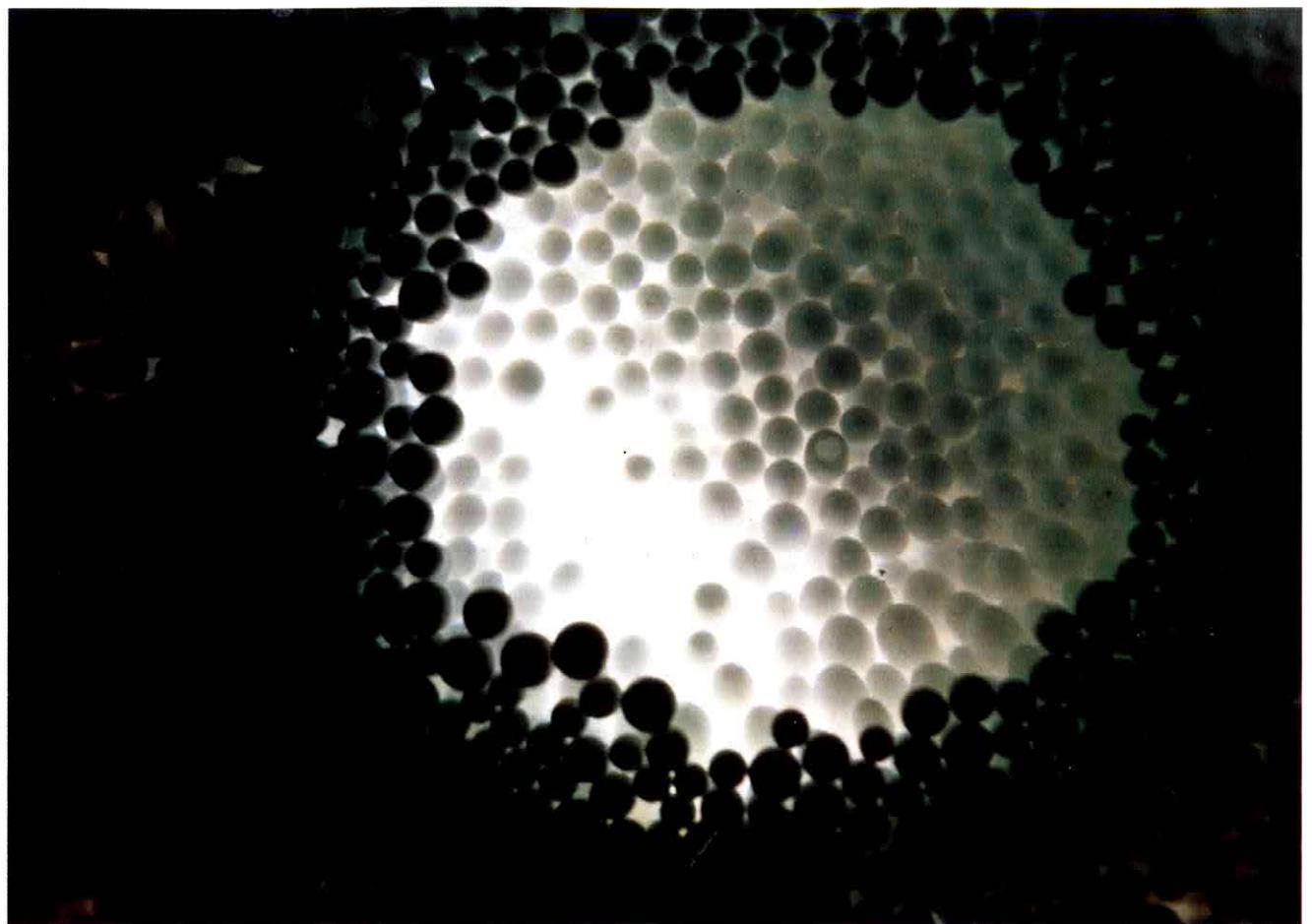
1987 Participa a la Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània.

ALTRES TREBALLS

Col·labora amb la revista *Sólo para locos*.

Rec-Vídeo

Álvaro Coronas i Chan Canelo s'inician en el món de la imatge a través del super 8 (*May Way*, 1982). Arran dels seus estudis a la facultat de Belles Arts de Barcelona, varen participar en la formació del grup videogràfic Master com Paster (1983). L'any següent organitzaren la I Mostra de Vídeo de creació de Gavà (1984). Les seves realitzacions –*Blossoms man's* (1983), *Circuits tancats* (1984), *Hazañas béticas* (1986) i *Projecte ferro* (1987)– han participat en diverses mostres de vídeo de creació.

FILMOGRAFIA

- 1982 *May Way*.
- 1983 *Blossoms man's*.
- 1984 *Circuits tancats*.
- 1986 *Hazañas béticas*.
- 1987 *Desdoble*.
    Projecte ferro.
    Go to zero.

PARTICIPACIÓ EN FESTIVALS

- 1983 I Mostra vídeo de creació-Espai 83. Museu d'Art de Sabadell. Barcelona.
- 1984 Mostra de vídeos realitzats a Barcelona a l'entorn de l'art, la

música i la realitat (1a. edició). Expocultura 1984. Barcelona.

1985 Mostra de vídeos realitzats a Barcelona a l'entorn de l'art, la música i la realitat (3a. edició). Generalitat de Catalunya. Barcelona.

Vídeo. Dept. Foto-Cine-Vídeo de la Facultat de Belles Arts. Sala Arcs de la Caixa de Barcelona. Abril, 1985.

Vídeo bus-Mostra itinerant de vídeo. Barcelona.

Mostra de vídeo. Dept. Foto-Cine-Vídeo de la Facultat de Belles Arts de Barcelona. Acadèmia d'Arts Visuals de Dusseldorf (RFA).

Festival Fedic. Milà (Itàlia).

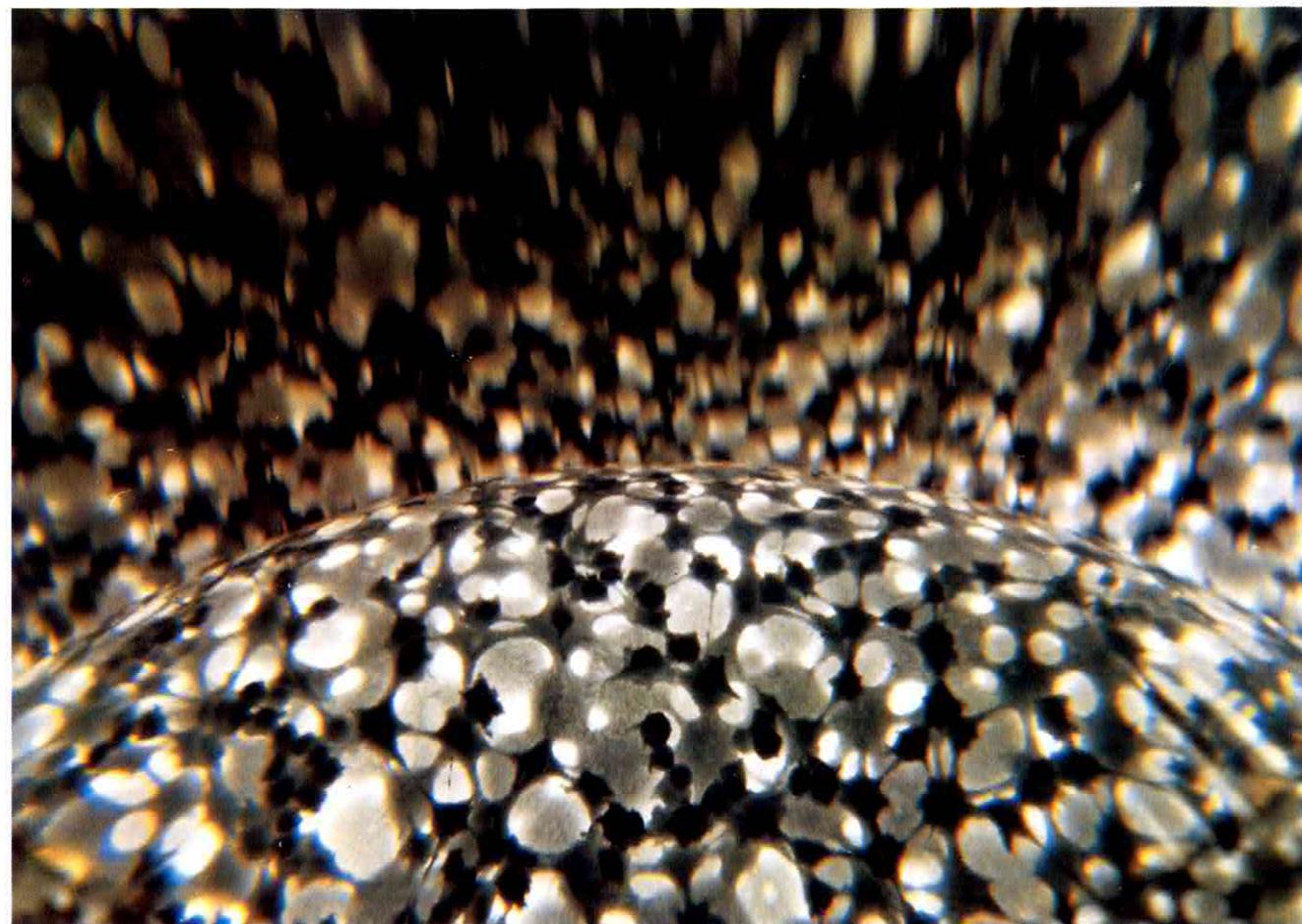
II Festival Internacional de Cinema, Televisió i Vídeo. Rio de Janeiro (Brasil).

Biennal'85. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Transformadors. Barcelona.

1987 I Biennal de Vídeo de Barcelona. (Selecció a concurs). Fundació Caixa de Barcelona.

I Certamen de Vídeo Xociviga. Jornades de cinema i vídeo a Galícia. O Carballiño.

Biennal 87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Casa de la Caritat. Barcelona.

Sinopsis

Experiència primordialment plàstica que viatja a lloms d'un continu zoom enrera. La seva trajectòria ens conduceix a fer una tombarella pel damunt de nous espais, tot trencant els que havíem pres com a vàlids i fermes. Qualsevol imatge fora del seu context natural pot adquirir nous significats i endinsar-se en un context aliè, en un nou espai. Tot és un joc. Els fruits (o la fruita, en abstracte) hi juguen un paper protagonista per la seva morfologia tan atractiva. Representen nuclis de màxima expressivitat plàstica. I

aquest viatge per les diferents teories de l'evolució de l'home, no té cap altra importància que la de posar un vehicle en mans de la imaginació; crear un fil conductor-eina del joc.

En cap moment es pretén donar una solució-versió científica, o antropològica. És molt més important l'estudi de les formes i de la llum, o d'un precís ritme visual.

Synopsis

Expérience surtout plastique qui voyage sur un continual zoom en arrière. Sa trajectoire fait la voltige au-dessus de nouveaux espaces, une rupture avec ceux qu'on regardait comme valables et fermes. Quelconque image tirée de son contexte naturel peut y acquérir de nouveaux sens en rentrant dans un contexte étranger, dans un nouvel espace.

Ce n'est qu'un jeu. Quelques fruits (ou bien les fruits abstraits) y jouent un rôle principal de par leur morphologie tellement

attrayante. Ils représentent les noyaux de grande expressivité plastique. Dans ce voyage le long des différentes théories sur l'évolution de l'homme, cela n'a pas plus d'importance que mettre un véhicule dans les mains de l'imagination ; créer un fil conducteur, mobile du jeu.

Jamais on ne prétend donner une solution ou une version scientifique, voire anthropologique. L'étude des formes et de la lumière ; un certain rythme visuel, sont beaucoup plus importants.

Pedro Pablo Domínguez

INCIDENTE, 1988.

INCIDENTE, 1988.

Pedro Pablo Domínguez, Fuerteventura, 1958.

ESTUDIS

Fotografia, realització de cinema, muntatge en vídeo i disseny per ordinador.

TREBALLS REALITZATS

1983 *In Memoriam*.

1984 *Obsesión*.

1985-86 *Una noche en tu cama*.

Seleccionat a la Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Casa de la Caritat. Barcelona.

EXPOSICIONS

1984-85 Còmic i il·lustració. Sala Sidecar.

Barcelona.

Setmana de cinema Super-8. Barcelona.

1986 Setmana Cultural de Belles Arts de Barcelona.

FITXA TÈCNICA

Títol: *Incidente*

Amb:

Vicente Gil, Rosa Ros, Jou

Mauri i Moreira Gino

Fotografia:

Jordi Soler

Música:

Joaquín Carretero

Ajud. Direcció:

Carlos Vidal, Roberto Tierz

Efectes:

Daniel Rodríguez, Tila Álvarez

Direcció:

Pedro Pablo Domínguez

Guasch

Durada: 15 minuts

Sinopsi

El món interior d'un paranoid i el seu comportament en un bar.

Synopsis

Le monde intérieur d'un paranoid et son comportement dans un bar.

Martín Sala

VIATGE, 1988.

Martín Sala, Barcelona, 1960.

ESTUDIS

Llicenciat a la Facultat de Belles Arts de Barcelona, especialitat d'imatge.

Diplomat en videografia. I.C.A.D.I. Liège (Bèlgica).

TAULAT. COL·LECTIU DE CREACIÓ

La constatació d'una evidència pot tenir conseqüències l'esborrament progressiu de les fronteres entre els gèneres artístics i del món de l'espectacle ha mogut un grup de nou persones amb preocupacions ben diverses —des de la interpretació musical a la direcció cinematogràfica, passant per l'escriptura i la interpretació teatral— a aplegar-se, l'estiu 1988, en col·lectiu de creació amb el nom de Taulat.

L'objectiu del grup és la creació d'espectacles teatrals, cinematogràfics i videogràfics, creació que ha d'abastar tant la concepció primera com la realització última de l'espectacle, sempre en el marc del grup.

Viatge és el primer treball signat col·lectivament i s'emmarca en una primera fase de coneixença i de determinació dels límits del treball en equip. Actualment estan treballant en un espectacle teatral sobre l'artista contemporani i en l'escriptura d'un guió cinematogràfic.

VIATGE, 1988.

«Viatge»

Sinopsi: Des d'una ciutat a la que ha viatjat per primer cop, Juliette ha escrit una carta de comiat a Jules. Ara, ell és a aquesta mateixa ciutat, buscant-la. El que troba, però, és un decorat incomplet: l'escenari d'un abandonó.

Voyage

Synopsis : D'une ville où elle a voyagé pour la première fois, Juliette a écrit une lettre d'adieu à Jules. En ce moment il se trouve dans cette même ville, à sa recherche. Ce qu'il trouve, cependant, c'est un décor incomplet : la scène d'un abandon.

FITXA ARTÍSTICA

Juliette (veu en off):
Muntsa Alcañiz*
Jules:
Pep Farràs*

FITXA TÈCNICA

Realització:
Martín Sala
Guió:
Oscar Cortés
Cap de producció:
Blanca Treig
Fotografia:
Maria Josep Tubella*
Escenografia:
Tono Gallart*
Il·luminació:
Toni Tarrida
Vestuari:
Mercè Saumell
*Col·laboradors

B.B. sin sed

Biennale'88.
Produzioni Culturali Giovanili
dell'Europa Mediterranea.
Bologna 12-21 desembre 1988.

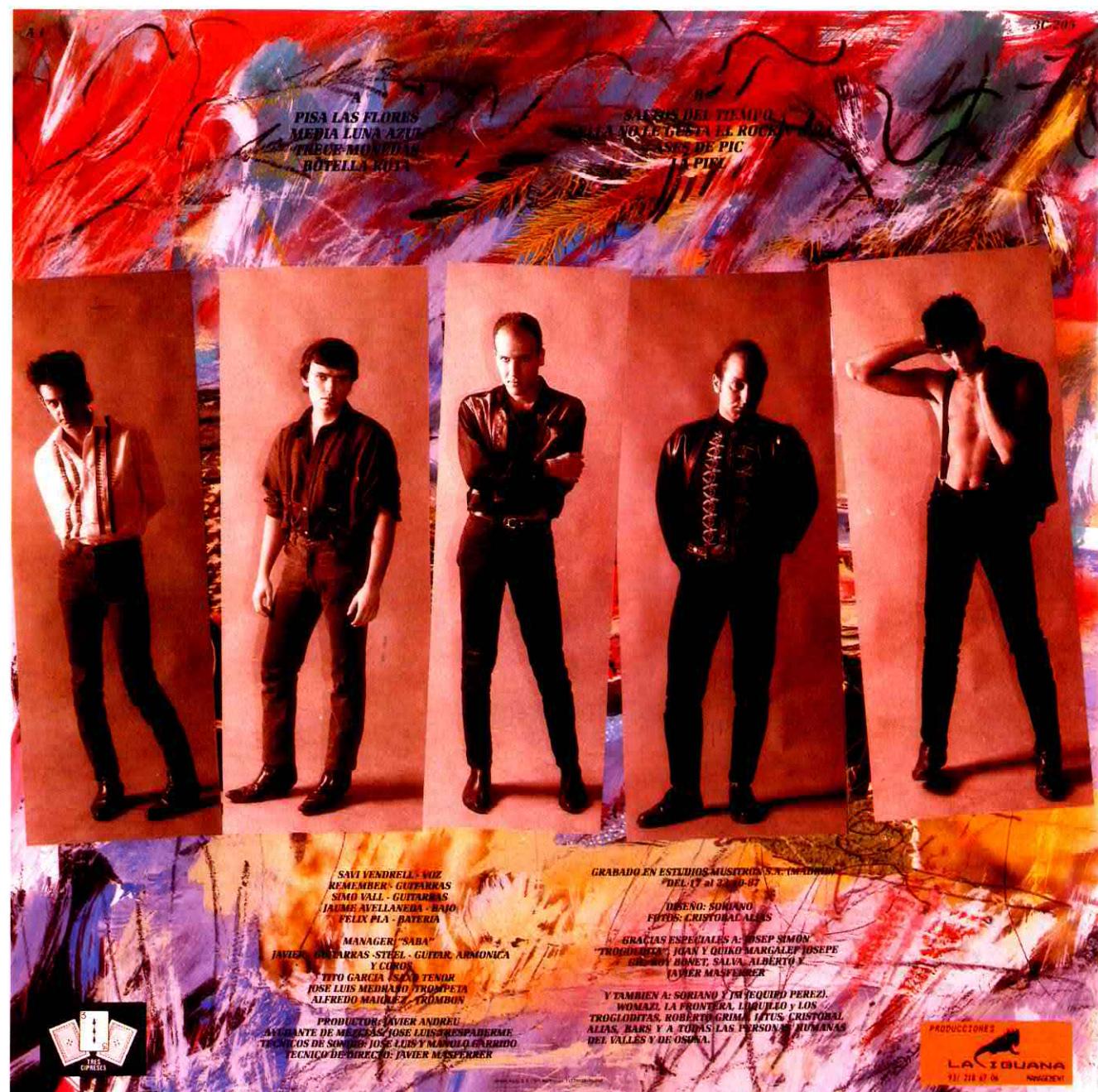

Primer mini LP de B.B. Sin Sed, Editat per DRO, 1987.

Jaime Avellaneda, baix. Félix García, bateria. José María Reonda, guitarra solista. Simó Vall, guitarra rítmica. Xavier Vendrell, veu. Banda de pop-rock de Sabadell, formada l'agost del 85. El mateix estiu es classifiquen en segon lloc en el Concurs de Rock organitzat per l'Ajuntament de Terrassa. Han actuat com a teloners de Aurelio y los Vagabundos i de Loquillo y los Trogloditas.

Guanyadors del Concurs Rock-Ricard'87. Han editat el seu primer L.P. *B.B. sin sed* B.B. sin sed del que destaca *Saltos del tiempo*. Han participat en la Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Barcelona. Sel-leccionats per participar en la Biennal'88. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània. Bolonya (Itàlia).

Saltos del tiempo

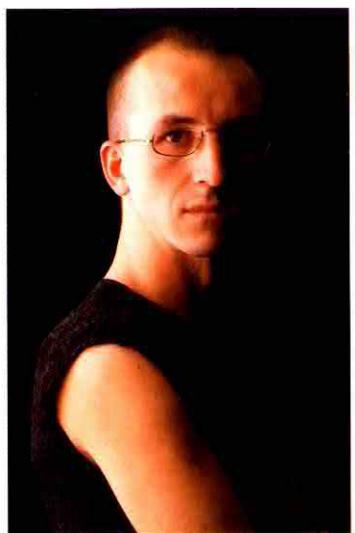
Si las luces ya se apagan en esta ciudad,
si a través de la ventana ves la oscuridad,
cuando silbas en la cama,
mientras sigues el compás.
Si no hay nada en las paredes
que te haga recordar
que ya has estado aquí como

todos los demás,
unos instantes de duda,
momentos de reflexión.
Son esos saltos del tiempo,
nena,
días sin sol.
Son esos saltos del tiempo,
nena,
golpes en mi corazón.

Si despiertas en la cama mojada
en sudor,
mientras oyes en la calle
que el día comienza ya.
Son esos saltos del tiempo,
nena,
días sin sol.
Son esos saltos del tiempo,
nena,
golpes en mi corazón.

ropa interior,
mientras oyes en la calle
que el día comienza ya.
Son esos saltos del tiempo,
nena,
días sin sol.
Son esos saltos del tiempo,
nena,
golpes en mi corazón.

Iury Lech

El semejante humano

Si un único desliz fuese el condensar
 cesión que impidiese retomar la duda
 el rechazo del desierto a observar
 la llave forjada en cangrejos
 el suizo quitará mi libro contrahecho
 la periferia de un ojo
 ojalas al campo de batalla evacuado
 tantos espasmos como sonidos contienen el pretexto
 del amor inmóvil fuese del mundo
 tanto abandonado por las comisuras
 que miran la colisión entre el decir transparente
 la astucia que confiere al techo
 su comedia de único fragmento.

Iury Lech.

Manuscrito del poema *El semejante humano* (1988).

Iury Lech, nascut el 1958 al si d'una família d'immigrants ucraïnesos, pertany a una generació lliurada a la sort dels extravasaments transoceànics. Va estudiar direcció teatral a l'Escuela Nacional de Arte Dramático. Composà la música per a alguns dels seus curts-metratges —*Paralelo Interno* (1981), *Final sin Pausas* (1982) i *Bocetos para un sueño* (1983)—. Després de nou anys de dedicar-se a escriure, publicà el seu segon recull de poemes sota el títol de *Los espacios del dolor* (1981). Visqué una temporada a Nova York, just abans d'establir-se definitivament a Barcelona, on es dedica a la traducció i a la crítica literària a publicacions com *La Vanguardia* o *Diario 16*. Ha publicat, a més, un parell de volums de poesia transfigural: *Eneen* (1986) i *Breviario de Furor/Vestigios* (1987). Fou seleccionat dins l'àrea de literatura per a la Biennal'87. Produccions Culturals Juvenils de l'Europa Mediterrània, celebrada a Barcelona. Actualment treballa en la segona part del *Breviario de Furor* i prepara una antologia de poesia ucraïnesa. La música i el cinema continuen sent els seus estris alternatius.

BREVARIO DE FUROR.
Llibres del Mall, 1987. Barcelona.

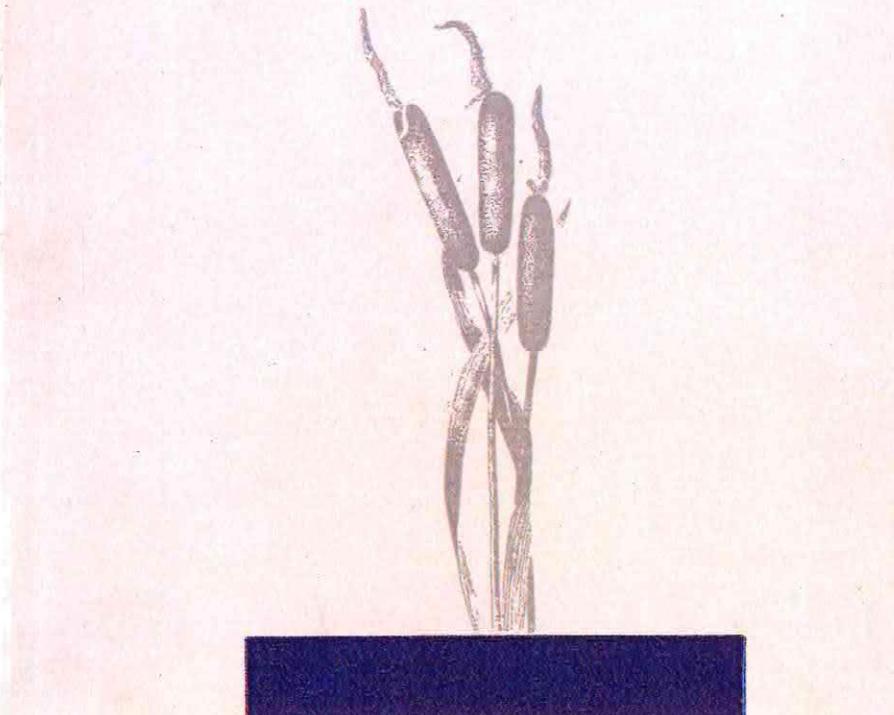
Le semblable humain

Si une seule glissade fut
 l'échaufadage
 cession qu'empechât de
 reprendre le doute
 le rejeton du désert dans
 l'obscurité
 la clé forgée parmi les cendres
 le rêve perdrait son dessin
 contrefait
 la périphérie d'un oeil
 assaut au champ de bataille
 évacué
 tant spasme que sons contient le
 prétexte
 de l'amour immobile debors le
 monde
 passage abandonné pour les
 commissures
 qui regardent la collision entre
 le dire transparent
 l'astuce que confère l'ennui
 sa comédie d'un seul fragment.

Iury Lech

Colección Espadaña

Iury Lech
ENEEN

ENEEN. Ediciones del Serbal, 1986. Barcelona.

Ajuntament de Barcelona

DIENNAILOT
DIENNAILOT

PROJECTE
jove

Ajuntament de Barcelona

PROJECTE
jove

DIENNAILOT
DIENNAILOT